

Ara ja, per després de la Constitució

Generalitat: cal una alternativa

"Cal elaborar una alternativa a l'actual situació de la Generalitat, que defineixi el camí cap a l'elaboració de l'Estatut, cap a les eleccions al Parlament català, cap a un consell d'unitat al servei de la reconstrucció nacional i del progrés de Catalunya", va dir el secretari general del PSUC en el seu informe a la reunió del Comitè Central. La reunió, que continuava en el moment de tancar aquest número de TREBALL, dedicava bona part del seu temps a examinar les dificultats de la Generalitat i refermava la decisió dels comunistes de corresponsabilitzar-se en les tasques del Consell Executiu,

en una sessió dedicada a l'examen de les tasques del PSUC després del Congrés del PCE, i de la qual informem els nostres lectors a la pàgina 9.

(Sobre el mateix tema el lector trobarà un editorial a la pàgina 2, crònica política a la pàgina 3 i intervencions dels dirigents comunistes a la Festa del Baix Llobregat a la pàgina 20)

Euromíting

Dilluns dia 29, a les 8 del vespre: una cita amb el PSUC a la Plaça de Toros Monumental de Barcelona. Gregori López Raimundo, Antoni Gutiérrez Díaz, Santiago Carrillo i Enrico Berlinguer, per primera vegada al nostre país en un gran míting que ha desvetllat una notable expectació.

(Pàg.3)

20 pàgines

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 530

Del 26 de maig a l'1 de juny de 1978

Preu: 15 pessetes

L'atur, unes xifres alarmants

Mil parats més cada dia

Mil parats més cada dia. L'atur és, avui com avui, el principal problema de l'economia espanyola, que afecta prop de

180.000 treballadors catalans que viuen el drama angoixant dels sense feina. Un drama que, malgrat tot, podria ser menor

si l'administració, que incompleix repetidament els Pactes de la Moncloa, es decidís a aplicar un programa de lluita contra

la desocupació com el que proposen les Comissions Obreres. Un programa que és possible aplicar avui i que comprèn la creació d'una Comissió Nacional de l'Ocupació, composta per l'administració de l'Estat, les centrals sindicals i l'empresariat. (Reportatge a les pàgines centrals)

Cinc dels convenis tèxtils han entrat en el bon camí de la negociació després de les grans mobilitzacions que han protagonitzat a Catalunya els treballadors d'aquest ram i d'altres rams afectats igualment per la renovació dels seus convenis. Però les perspectives no són tan optimistes pel que fa a la construcció i l'hoteleria i sobretot al metall, ram on a les lògiques tensions d'aquests dies cal afegir, ara, la provocació de la patronal SEFES, que ame-

naça els obrers amb el locaut. Mentrestant, continuen les protestes pel curs dels debats a la comissió de les Corts encarregada de la discussió del projecte de llei d'acció sindical, cada cop més malmès gràcies a la votació conjunta d'Aliança Popular i del partit del govern. Entre les protestes, cal destacar la vaga de deu mil treballadors de l'administració pública de Barcelona. (Informacions i editorial a les pàgines 7 i 8)

Després de l'èxit del PCE a les eleccions a senadors

Deturat el bipartidisme

Salt espectacular del PCE. Per una vegada, tots els observadors coincideixen a afirmar que aquesta ha estat, juntament amb l'elevat percentatge d'abstencions, la característica principal de les eleccions parcials celebrades a Astúries i Alacant. Unes eleccions que representen un valuós suport a la política de concentració preconitzada pels comunistes i un cop seriós a les temptacions bipartidistes a les quals tan sensibles han estat fins ara els dos partits majoritaris (Valoració de les eleccions i cròniques d'Astúries i Alacant a les pàgines 4 i 5)

Refet el consens, s'accelera el debat constitucional (Pàg. 7)

Una dimissió militar inesperada

MADRID, 24.— El nomenament del tinent general Tomàs de Liniers al capdavant de l'Estat Major de l'Exèrcit —"la meua postura militar coincideix amb la que assenyalarà la futura Constitució", va dir en prendre possessió— tancava, momentàniament si més no, la situació creada al cim mateix de les forces armades per la dimissió del tinent general Vega Rodríguez. Una dimissió inesperada que va centrar de manera especial l'atenció política dels darrers dies.

¿DISCREPÀNCIES DE FONTS?

Segons el tinent general Vega Rodríguez, la seva actitud era motivada per l'existència d'algunes discrepàncies amb el vicepresident per a Assumptes de la Defensa, tinent general Gutiérrez Mellado. Sobretot pel que fa a la situació a Euskadi i la seva possible repercussió sobre l'Exèrcit, els recents nomenaments de capità general de Catalunya i de general cap de la Divisió Cuirassada, o la possible integració d'Espanya a l'OTAN, objectiu perseguit pel govern d'UCD i tema aquest sobre el qual un informe publicat aquests mateixos dies confirmava el paper d'arsenal que l'imperialisme nordamericà assigna al nostre país. Juntament amb aquestes explicacions el tinent general Vega Rodríguez afirmava que la seva continuïtat en el càrrec "podia causar un seriós dany a l'Exèrcit..."

Nogensmenys, la notícia sembla un cert desconcert i queia com una autèntica bomba entre les diverses forces polítiques i socials democràtiques, tant pel lloc del poder en el qual s'esdevenia una dimissió d'aquesta índole, com pel moment polític en què s'esdevenia, desconcert que no dissipaven les explicacions d'aquell a qui, tanmateix, no es considera definitivament allunyat dels centres de decisió de les nostres forces armades.

CARRILLO CONTRA LES MANIOBRES UCD-PSOE

Mentrestant, el secretari general del PCE, Santiago Carrillo, aprofitava una reunió amb vuit-cents quadres del partit a Madrid per denunciar les maniobres iniciades pels dos partits majoritaris, UCD i PSOE, tendents a formar un govern de centre-esquerra. Una maniobra engegada per ambdues formacions polítiques malgrat els resultats de les recents eleccions a Astúries i Alacant, és a dir, de l'ascens dels vots comunistes que, segons el dirigent del PCE, ha suposat un cop dur a les temptatives de fer al nostre país una política bipartidista.

En la seva intervenció davant dels quadres madrilenys, Santiago Carrillo posava en descobert aquesta maniobra d'ucedistes i socialistes i assenyalava que "l'única diferència que hi ha entre

ambdós partits és que el PSOE vol que es formi l'esmentat govern després que s'hauran celebrat les eleccions generals, perquè pensa que obtindrà més vots i que el cap en serà Felipe González en lloc d'Adolfo Suárez, i que la mateixa cosa li passa a la UCD".

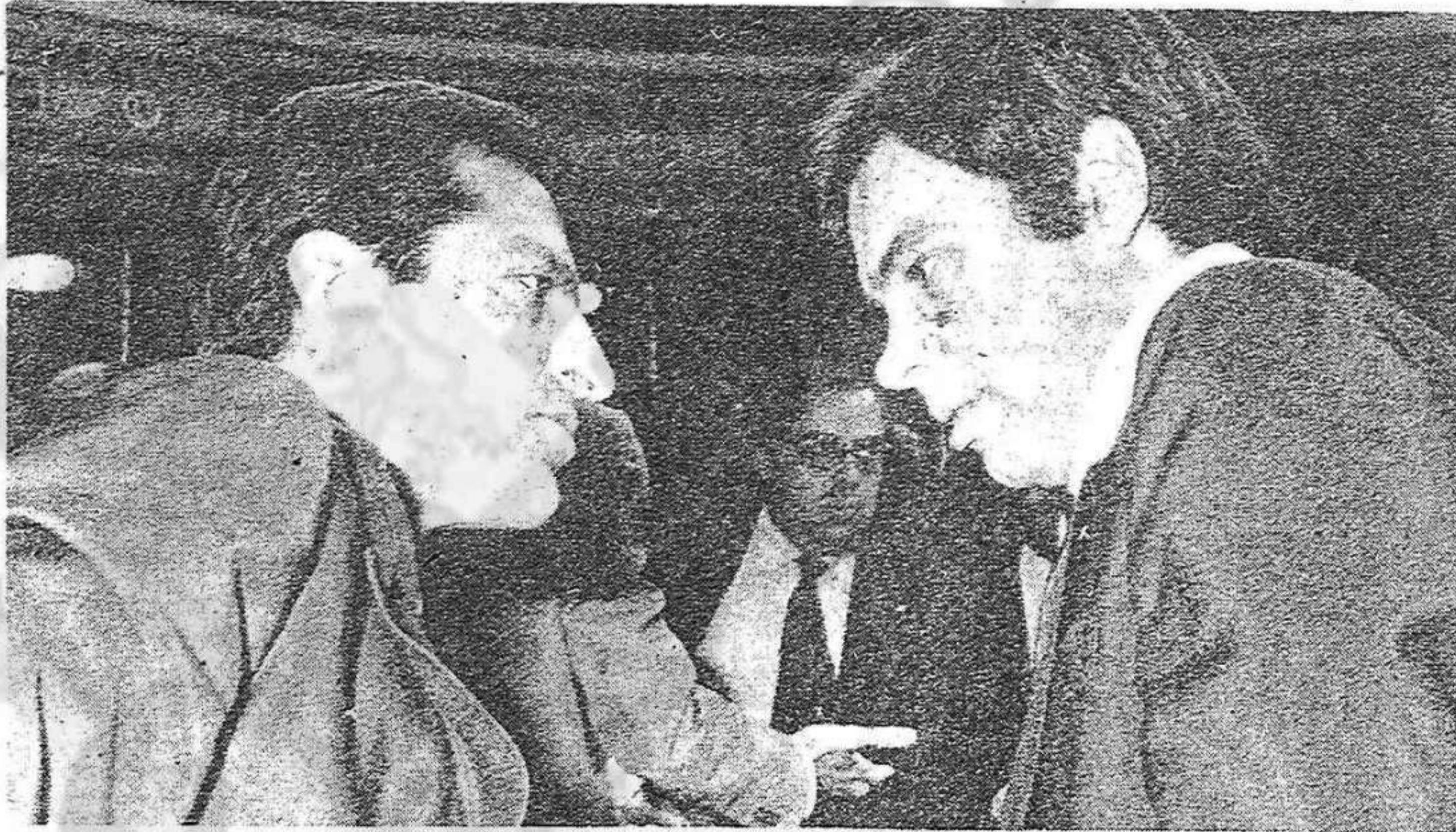
Davant d'aquesta opció política, el dirigent comunista subratllava la necessitat d'iniciar "una política de concentració democràtica en la qual estiguessin presents PSOE, UCD i PCE, amb catalans i bascos".

En el pla de l'activitat parlamentària, tres fets destaquen fonamentalment en els darrers dies. El primer era l'accelerada que s'ha donat al debat constitucional a través d'un pacte assolit entre les principals forces polítiques, i que ha motivat la sortida d'Aliança Popular de la comissió constitucional; el segon, la tancada actitud del partit del govern envers el projecte d'acció sindical a l'empresa amb la qual, fent gala de reaccionarisme, arribava a votar contra el mateix text proposat des de les àrees governamentals sobre les quaranta hores concedides als representants sindicals; en tercer lloc, el bloqueig imposat per la UCD, al Senat, a dos

projectes de llei aprovats, malgrat el govern, al Congrés dels Diputats setmanes enrere: un que es refereix a l'assistència al detingut des del mateix moment de la detenció, i un altre relatiu a la despenalització dels anticonceptius.

D'altra banda, continuava agreujant-se la situació política a Euskadi. D'una banda per la persistència dels atemptats perpetrats per la branca polític-militar d'ETA que, en uns comunicats, reivindicava els darrers contra persones de la dreta i anunciava el seu propòsit de continuar la lluita armada. D'altra banda, per la irrupció, cada cop més alarmant, de grups incontrolats, d'escamots feixistes que, aquests darrers dies, feien la seva aparició pública amb armes després d'un míting que va fer a Sant Sebastià el dirigent de "Fuerza Nueva", Blas Piñar.

Ahora, es creava una situació crítica al si dels organismes polítics bascos —Consell General Basc i govern a l'exili— després de l'entrevista de Leizaola amb el president de la Generalitat de Catalunya, Josep Tarradellas, i dels intents, denunciats pels socialistes bascos, de pretendre substituir Ramon Rubial per Leizaola, que és al capdavant del govern basc a l'exili...

"Carrillo va aprofitar una reunió amb vuit-cents quadres del PCE madrileny per denunciar les maniobres iniciades pels dos partits majoritaris, UCD i PSOE, tendents a formar un govern de centre esquerra"

"Tarradellas dimissió"

"Tarradellas dimissió" s'està convertint en un eslògan habitual en els actes polítics de l'esquerra. "Tarradellas dimissió" i un eslògan alternatiu: "Benet, president". No és el nostre propòsit comentar explícitament aquests eslògans però sí subratllar que, més enllà de les referències personals que contenen, expressen un descontentament creixent per la marxa de la Generalitat, que contrasta vivament amb les expectatives que havia despertat en constituir-se després del 15 de juny.

El president Tarradellas s'està convertint, de fet, en el blanc dels descontentaments i de les crítiques. I ell mateix, creiem, no ha contribuït precisament amb la seva actitud clarament presidencialista a millorar la imatge popular de la nostra institució pre-autonòmica. Però aquesta és només una part del problema. Allò fonamental és que la Generalitat és una institució provisional i incompleta, mancada de poders reals, i davant la qual el govern de Madrid actua amb la cautela pròpia del qui està interessat a aconseguir que el procés de recuperació de l'autonomia no avenci gens ni mica. Una Generalitat sense poders ni atribucions no pot de cap manera resoldre els problemes de Catalunya, malgrat que el seu govern sigui d'unitat catalana, malgrat la presència en ell de consellers comunistes i socialistes. El fet que el president Tarradellas tornés del seu darrer viatge a Madrid amb atribucions com les de coordinar les reunions dels governadors civils de Catalunya, amb un cert dret de tutela sobre les corporacions locals i facultats de control sobre certs departaments perifèrics de l'administració central, en lloc d'aconseguir, per exemple, el fons català de la seguretat social o una resolució satisfactòria sobre la llengua catalana, expressa prou clarament quin és el nivell d'autonomia amb què es mou, avui com avui, la Generalitat.

Però, a més a més, expressa les dificultats perquè la situació de la Generalitat millori a curt termini en un sentit més favorable a les exigències populars. Diguem-ho clarament: difícilment la Generalitat aconseguirà avui el grau de competències que li serien imprescindibles per funcionar realment. I no solament per l'actitud restrictiva del govern sinó també per la inèrcia centralista de l'aparell de l'Estat i per les dificultats tècniques inherents a un procés descentralitzador forçosament complex.

La Generalitat no funciona i difícilment pot funcionar ara com ara. Ho farà quan, un cop aprovada la Constitució, les forces polítiques catalanes sotmetin a l'assemblea parlamentària l'elaboració d'un nou projecte d'Estatut que configuri una institució autonòmica de funcionament democràtic. I quan la mateixa assemblea de parlamentaris elegeixi democràticament un president de la Generalitat.

En aquesta perspectiva, certs eslògans serveixen de molt poc. Allò que serveix, avui com ahir, és la continuïtat d'un govern d'unitat catalana amb una força moral i política que ningú no pot ignorar i la mobilització responsable de tot el poble per tal d'obligar el govern a noves concessions. I, al costat d'això, una acció política de les forces democràtiques orientada a prefigurar una alternativa de futur. I no pas a llarg termini, perquè si el procés constitucional continua al ritme previst, la Generalitat actual no pot durar més enllà de dotze mesos: un temps que cal aprofitar perquè la Generalitat de demà sigui allò que tots voldríem que fos ja, malgrat les dificultats, la Generalitat d'avui.

treball

REDACTORS

COLLABORADORS

Enric Vives (cap de redacció); M. d'Amposta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jara, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Olaguer, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Marta Rosés, M. F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Vallverdú, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Angel Lacalle, Manuel Luis, Josep M. Porta, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribé.

Fotografies: Jordi Morera i Enric Quintana.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat: Vallespir, 171, baixos Barcelona, 14. Telèfon: 321 21 54 Edita: PSUC Impres a Ingemesa Dipòsit legal: B 16948-77

el dit a l'ull

Ara fa un any

per IGNASI RIERA

Ara fa un any, quin tip de suar míting, quin tip d'enganxar cartells, quin tip de fer el porta a porta —pèssima adaptació salessiana del boca a boca—, quin tip de cridar: "sí, sí, llibertat, socialisme: PSUC!" A la Satèl.lit hi havia nanos que col·leccionaven propaganda electoral, que fins i tot venien col·leccions senceres, una mena de lots benèfics, on cabia tant l'Aliança Popular com el CUPS, els Socialistes o la Falange Española (autèntica).

Ara fa un any, la Ciutadella. Recordo que els redactors de TREBALL vam trobar-nos la mateixa nit, a l'antiga redacció, per fer un *tour de force* i aconseguir treure meteòricament un primer gran reportatge d'aquella explosió d'entusiasme col·lectiu.

Ara fa un any, veïes velletes plorant, perquè recordaven altres èpoques, i tornaven a sentir que hi ha raons que justifiquen la passió per sobreviure. I, ahir, la crispació, el neguit justificat de tants i tants joves... per als quals el dret de vot era un dels objectius democràtics del 15 de juny. (¿A quants mítings no havíem dit amb fermesa: "No tornarà a haver-hi eleccions sense que els joves, a partir dels 18 anys, tinguin dret a votar!").

Ara fa un any, Barcelona s'havia convertit en la Meca del turisme polític: podies trobar-t'hi el socialista pur, professor Tierno Galvan, el catedràtic Don Joaquín Ruiz Giménez, líders de la democràcia cristiana italiana, Carrillos i Felipes..., i tota la fauna política més granada que havia elaborat el país. Per la seva banda, aquest bolet genial anomenat Entesa dels Catalans, pop amb quatre potes que s'escampava per tot el Principat, feia justícia a vells militants unitaris convertits de sobte en quiniela (travessa), enmig de llistes amb empresaris folklorics, showmans acreditats, bunquerians il·lustres...

Però no cedim a la nostàlgia. Ha passat un any, pròsper de col·lita democràtica. El país funciona com un carilló suís. Els joves, a força d'esperar, acabaran passant de tot, passant del vot i de la bóta. La inflació i l'atur són les pinzellades genials d'aquest Goya (que ara commemorem). I, a més, l'optimisme ha trobat altres mites: els Olmo, Rexach, Migueli, Asensi, Urruticoechea i Quini, prou avesats a moure's entre assassinats polítics, ens ho demostraran a l'Argentina: estem entre els 16 millors!

Amb la perspectiva del futur Estatut

Poques novetats ens han aportat els darrers dies pel que fa a la solució dels problemes al si de la Generalitat de Catalunya. Pot dir-se que, de moment, la crisi que semblava amenaçar la nostra institució preautonòmica està congelada després que el president Tarradellas reiterés la seva confiança en l'actual composició del Consell Executiu i en tots i cadascun dels seus membres.

Tots els partits, malgrat algunes declaracions de solemnitat, semblen estar d'acord a considerar que, ara com ara, l'eix central de la Generalitat és el president Tarradellas i el que cal és impedir cap deteriorament de la institució. De tota manera també tothom sembla molt conscient que les actuals circumstàncies no són gens favorables a un efectiu traspàs de serveis, a un efectiu poder català, i que cal apuntar lluny: l'aprovació de la Constitució, el referèndum constitucional, les eleccions municipals —que a Catalunya han de ser un clam unànime a favor de l'autonomia—, la discussió i aprovació de l'Estatut i les eleccions al Parlament de Catalunya, d'on ha de sortir un president de la Generalitat democràticament escollit, posant fi a una etapa provisional en la qual s'ha relligat la legitimitat històrica amb la mateixa legalitat d'aquesta etapa de transició cap a la democràcia. En aquesta direcció apunten les intervencions públiques dels dirigents del PSUC com ara la de Gregori López Raimundo, president del partit, en el míting de la Festa del Baix Llobregat, i la d'Antoni Gutiérrez en el seu informe al Comitè Central, del qual informem en aquest mateix número de TREBALL.

EL SERVEI CATALÀ D'ENSENYAMENT

Pel que fa a l'activitat del Consell en concret, cal destacar com un element molt positiu la creació del Servei Català d'Ensenyament, que té com a finalitat —i textualment copiem de la referència oficial— "que tots els nens de Catalunya rebien instrucció en les seves primeres lletres en la seva respectiva llengua materna catalana o castellana perquè, al final dels estudis bàsics, als catorze anys, puguin utilitzar ambdues llengües normalment i correctament." La iniciativa, sense esperar els difícils i complexos traspàsos del Ministeri d'Educació —un dels més reticents davant del procés preautonòmic— ha estat molt ben rebuda en els ambients docents. És una mesura que va més enllà de l'acord Suárez-Tarradellas en matèria d'ensenyament del català (que es deixava en una línia opcional molt perillosa) i se situa, en canvi, en la perspectiva del tractament que les llengües nacionals reben en el projecte constitucional.

Per acabar ja amb el tema de la Generalitat, destaquem que no hi ha novetats pel que es refereix al traspàs de ser-

veis: el govern continua sense obrir la boca, sense cap mena de pressa i si això va resultant cada dia més clar i evident ja no s'entén tant perquè la Generalitat —o, per ser més precisos, el president— no accelera els traspàsos de les Diputacions. Fins ara, solament s'ha avançat en el terreny de la cultura i l'agricultura, quan sembla que no hauria d'haver-hi extraordinàries dificultats per a la unificació dels antics serveis "provincials". Bona part dels membres del Consell Executiu de la Generalitat s'inclinen perquè sigui justament aquest òrgan de govern de Catalunya que prengui la iniciativa dels traspàsos de les diputacions per damunt de les reunions de Tarradellas amb els presidents de les diputacions de Lleida, Girona i Tarragona. No és cap secret que els sectors més buque-ritzats de les diputacions volen perllongar tot el seu poder fins a les eleccions municipals en un intent de capitalitzar millores o de poder dominar l'aparell dels actuals ajuntaments. És una responsabilitat de la Generalitat —o del seu president— impedir que les diputacions es converteixin en eines de resistència a la democràcia i al propi procés autonòmic de Catalunya.

LES MUNICIPALS COM A TELÓ DE FONTS

Les eleccions municipals, tot i que encara són llunyanes, estan ben presents en la preocupació de molts grups polítics. Fixeu-vos si no en el moviment que torna a haver-hi per redefinir els espais polítics a Catalunya. Unió del Centre Democràtic i Unió de Centre de Catalunya inicien converses amb la perspectiva real d'anar a una sola formació política. L'Esquerra Republicana de Catalunya dona una nova dimensió a la vella idea del "Front d'Esquerres" —o unificació de l'esquerra no marxista— amb la creació de la Unió de les Esquerres. I Convergència Democràtica de Catalunya, que té ja decidida la fusió amb Esquerra Democràtica, pot convertir-se en un grup clau. Els dirigents de Convergència Democràtica declaren a nivell oficials que la seva perspectiva no és la d'una entesa —a Catalunya— amb UCD, i més aviat semblen inclinar-se per voler la direcció hegemònica d'un centre nacionalista que podria incloure la Unió d'Esquerres però també Unió Democràtica de Catalunya, la qual cosa permetria de mossegat vots d'UCD-UCC per una banda i dels socialistes per l'altra.

Encara en relació amb el tema municipal, hem d'assenyalar les notícies d'una possible dimissió de l'alcalde de Barcelona, Socias Humbert, davant de la negativa del govern a concedir 4.000 milions de pessetes per fer front als déficits del transport públic barceloní. Amb independència de la justesa de les reivindicacions de Socias —i que en els seus aspectes fonamentals van rebre el suport de l'Ente-

sa dels Catalans— és evident que un gest de dimissió per part d'un alcalde que es va comprometre a governar la transició pot ser interpretat com una maniobra amb finalitats gairebé electorals, sobre-tot quan els rumors que Socias ha pres ja una opció política concreta (i sembla que no pas en el camp de la UCD) són cada cop més insistents.

CARLES FORTUNY

"Que tots els nens de Catalunya rebien instrucció en la seva respectiva llengua materna", un propòsit fonamental del Servei Català d'Ensenyament.

filars prim

Què és fer política?

Molts ciutadans accepten cada dia més la idea que fer política és una tasca dels polítics professionals i que, per tant, no afecta la majoria de la població només que en els períodes electorals, a l'hora d'anar a dipositar el vot. Afegeixen a aquesta idea el fet que avui hi ha un notable grau de desorientació política i es fa difícil de comprendre l'evolució d'un procés de canvi tan lent i contradictori. Cada vegada és menys la gent que es belluga per assistir als actes polítics o per treballar per la consecució d'objectius indeterminats o inassolibles. El punt culminant d'aquesta visió s'esdevé quan hom va a raure a la crítica dels partits polítics que, en definitiva, són els que haurien de fer política, haurien d'orientar i haurien de mobilitzar per arribar a canviar les coses.

Caldria fer un esforç per destriar de tota aquesta argumentació allò que és vàlid i allò que és confús i fins i tot reaccionari. Si no es fa així es corre el perill d'anar incrementant l'abisme entre la política superestructural i els fets socials quotidians, que són els que, en definitiva, viu cada ciutadà.

Quan la clandestinitat (recordem la idea de Manolo Vázquez Montalbán: "Contra Franco vivíamos mejor") els partits eren ferotgement criticats i perseguits pel règim dictatorial. "Los partidos políticos han sido siempre el mal de nuestra patria", deia el General Franco. Milers de dirigents polítics foren afusellats, engarjolats o perseguits fins a l'exili. Així i tot, els partits eren les estructures primàries organitzades, qui més qui menys, en la lluita antifeixista, i des d'ells s'impulsava la creació i funcionament de les organitzacions de masses, la majoria de les quals també tenien un caire resistencial. L'enemic aleshores era ben clar i definit. Les minories polititzades i conscienciades tenien uns camins traçats.

Avui, amb la incipient democràcia, sembla que això s'ha acabat, que la política només l'han de fer els parlamentaris o els dirigents dels partits. Endemés, com que de les eleccions del 15 de juny de 1977 sortiren unes Corts dretanes on la suma constant dels vots de UCD i AP assegura tot plantejament conservador, encara és més fàcil refugiar-se en l'apoliticisme i despreocupació per tot el que s'esdevé.

Berlinguer i Carrillo en un míting del PSUC

Amb les intervencions d'Enrico Berlinguer, Santiago Carrillo, Gregori López Raimundo, Antoni Gutiérrez Dfáz i l'assistència de Dolores Ibàrruri, se celebrarà, dilluns dia 29, a la plaça de toros Monumental de Barcelona, un gran míting del PSUC que, anunciat setmanes enrere, va ser suspès a causa de la difícil situació italiana, que va obligar el secretari general del PCI a posposar el seu viatge a Barcelona.

El míting, que començarà a les vuit del vespre, ha despertat una notable expectació, no solament per la personalitat dels oradors, sinó també pel fet que aquests intervinguin junts en un acte que ha estat qualificat com una gran manifestació eurocomunista, la primera d'aquesta magnitud que tindrà lloc a Catalunya i a Espanya.

Obrirà —i tancarà— l'acte el president del PSUC i a continuació interviurà, per aquest ordre, Antoni Gutiérrez, que es referirà a la situació política catalana, amb especial referència als problemes de la Generalitat; Berlinguer, que parlarà de les perspectives de l'eurocomunisme, assenyaladament a Itàlia, i Santiago Carrillo, el discurs del

qual es esperat amb notable interès després de la proposta de pacte del PCE amb el PSOE i UCD formulada a Madrid fa pocs dies pel líder comunista.

Assistiran al míting els principals dirigents comunistes espanyols, a més a més dels secretaris generals dels partits comunistes d'Euskadi i de Galícia, Roberto Lertxundi i Santiago Alvarez, respectivament; els andalusos Fernando Soto i Benítez Ruffo; els aragonesos Vicente Cazarra, Sixto Agudo i Antonio Rosell; els asturians Gerardo Iglesias i Fernández Inguanzo i els valencians Antoni Palomares i Salvador Fornés, aquest darrer candidat a senador per Alacant a les darreres eleccions, entre d'altres.

L'arribada d'Enrico Berlinguer a l'aeroport del Prat està prevista per dissabte dia 27, a un quart i mig d'onze de la nit. El secretari general del Partit Comunista d'Itàlia, que oferirà una roda de premsa a les dotze del migdia de dilluns 29 a la seu del Comitè Central del PSUC, visitarà el president de la Generalitat, senyor Josep Tarradellas, el mateix dilluns a les cinc de la tarda.

per RAFAEL RIBO

S'ha de capgirar l'argument i demostrar a la majoria de la població que si alguna possibilitat hi ha de canviar les coses és mitjançant l'interès de tots per fer política, des de tots els àmbits socials, sense haver d'esperar les properes eleccions, malgrat que ens preparam i valorem també les nostres forces per aconseguir una altra distribució d'escons més favorable a les Corts.

La correlació de forces no la canviarem només amb plantejaments electoralistes. Deia Enrique Múgica a la TV dimarts al vespre que "allò important són els vots". Nosaltres no podem acceptar aquesta idea tan simplista. En primer lloc perquè no augmentarem els vots (i és necessari augmentar-los per canviar les coses) fent només que electoralisme. Allò important és la participació política regular i constant del màxim nombre de ciutadans. Sense posar en dubte el valor institucional dels alts organismes democràtics (Corts, govern, etc.) cal articular i potenciar totes aquelles institucions sociopolítiques que permetin la participació col·lectiva.

Els partits no són les seves direccions, o, més ben dit, no ho haurien de ser. Els partits han de ser un conjunt de ciutadans fent política de forma autònoma i descentralitzada com un mitjà inserit en tots els moviments socials. Parlo dels partits, per tant d'organitzacions de masses, populars i militants; no parlo pas de les "partides" o conjunt de notables que monten la seva maquinària electoral només per guanyar vots.

Partits, dirigents, quadres i militants, treballant dins les organitzacions socials i institucionals, són els únics que poden donar sentit a la política democràtica. Si no, tornarem al carisma, a la comunicació líder-poble, a la negació del pluralisme. Fer política és interessar-nos tots, en la mesura i possibilitat de cadascú, en el regiment dels afers públics. Semblava fàcil de fer-ho sota l'entusiasme de la campanya de llibertat del 15 de juny i és molt més difícil ara que costa d'apreciar els canvis. I, repeteixo, els canvis no són només un augment en el tant per cent dels vots, sinó una major incidència popular en la reivindicació i solució dels problemes.

Els candidats socialistes han estat elegits senadors a les eleccions parcials celebrades a Astúries i Alacant. Les eleccions havien estat considerades un "test" tant per les forces polítiques que hi concorrien com per la majoria d'observadors, que havien destacat la importància de la contesa electoral, la primera de les celebrades després de les eleccions del 15 de juny.

El "test" ha permès subratllar, juntament amb un

percentatge important d'abstencions, el salt espectacular del PCE, que ha estat l'únic partit que ha millorat, en xifres absolutes i no relatives, els resultats del 15 de juny. En aquesta pàgina, el lector trobarà, a més a més d'una primera anàlisi del resultat electoral, dues cròniques, una d'Astúries i l'altra d'Alacant, degudes als nostres col·laboradors Teresa Pàmies i Germinal Ros, desplaçats expressament a les dues províncies amb motiu de les eleccions senatorials.

Salvador Forner: 57.203 vots

Les eleccions senatorials a Astúries i Alacant

Espectaculars resultats dels comunistes

Salt espectacular del PCE. Tothom coincideix, per una vegada, a destacar aquest com el tret més significatiu de les eleccions senatorials celebrades; dimecres passat, a Alacant i Astúries, i del resultat de les quals informàvem en una nota d'urgència en el darrer número de TREBALL.

EL PCE, L'ÚNIC PARTIT QUE HA MILLORAT

Efectivament, el salt del PCE ha estat espectacular: set mil vots més a Alacant (on ha passat, en xifres absolutes, de 50.000 a 57.000 vots) i 26.000 vots més a Astúries (86.000, ara; 60.000 el 15 de juny). I això malgrat les abstencions, que en el cas d'Alacant han estat del 48,5 per cent i a Astúries han superat el 50 per cent (52,8 concretament). El PCE és, doncs, juntament amb AP, que ha obtingut uns resultats relativament millors que a les eleccions generals del 15 de juny, l'única força política que té raons més que suficients per sentir-se satisfeta de la contesa electoral.

La victòria del PSOE és inapel·lable; però, malgrat les declaracions optimistes dels dirigents socialistes —"El PSOE

no ha perdut el vot obrer i ha guanyat el vot burgès", ha declarat, en un excés d'optimisme, el nou senador asturià Fernando Moran— el partit socialista ha retrocedit percentualment a Alacant respecte al 15-J i ha obtingut el mateix percentatge a Astúries, sense l'increment del 7 per cent que obtingué el PSP, incorporat ja al PSOE. Els resultats del PSOE (34,6 per cent a Alacant i 32,6 per cent a Astúries) no responen ni de bon tros a les esperances triomfalistes dels seus dirigents, que esperaven entre el 40 i el 45 per cent dels vots, i posen en qüestió les mateixes declaracions de Fernando Moran pel que fa al vot obrer, que a les mines asturianes, per exemple, s'ha repartit entre el PSOE i el PCE, partit, aquest darrer, que ha guanyat a localitats de tradició socialista com és el cas significatiu de Mieres. Totes les dades indiquen que el salt del PCE ha estat a costa del

PSOE, especialment a Astúries, on el PCE havia reclamat explícitament el vot socialista com una manera de mostrar el desacord amb l'actitud del partit de Felipe González, que havia trencat l'acord que el 15 de juny va permetre l'elecció del senador Wenceslao Rocas, posteriorment dimimit per motius de salut.

La UCD, per la seva banda, ha vist disminuir els seus percentatges tant a Astúries (on ha perdut 90.000 vots en relació al 15 de juny) com a Alacant (on ha obtingut 87.000 vots menys), raó per la qual resulten gairebé grolletes les afirmacions dels dirigents ucedistes en el sentit que "les eleccions reflecteixen una evolució favorable per a la UCD". Sembla, però, exagerat afirmar, com ho ha fet Felipe González, que els resultats desfavorables siguin "un plebiscit que Suárez ha perdut i del qual cal treure'n conseqüències", si més no perquè l'afirmació procedeix del dirigent d'un partit, el PSOE, que ha quedat tan entredit com la mateixa UCD, segons ha destacat irònicament el dirigent comunista Santiago Carrillo.

El fracàs de la UCD, que Fraga ha qualificat de "notori, lamentable i fins i tot dramàtic" subratlla l'èxit relatiu d'Alianza Popular, que si bé ha perdut 22.000 vots a Astúries en relació al 15 de juny, ha aconseguit no disminuir a Alacant incrementant els seus percentatges relatius, en part a costa de la mateixa UCD.

UN ELEVAT PERCENTATGE D'ABSTENCIONS

L'elevat percentatge d'abstencions és un altre fet significatiu. I aquest no pot explicar-se només perquè les eleccions fossin parcials, sinó, com ha declarat Santiago Carrillo, pel desencant de bona part de l'electorat davant "la política del govern de la UCD i l'actitud testimonial i ineficàcia del PSOE". Aquesta sembla una conclusió clara si te-

nim en compte que les formacions polítiques més perjudicades en les eleccions han estat, precisament, la UCD i el PSOE, la primera perquè no ha aconseguit que bona part de la seva clientela electoral aprovés la seva gestió, i la segona perquè tampoc no ha aconseguit identificar els seus electors potencials amb la seva manera d'entendre i de realitzar la política d'oposició.

Els percentatges d'abstenció i la seva relació amb els resultats obtinguts per cada partit confirmen, a més a més, la diferència entre el vot del PCE —vot militant, plenament conscient— i el vot del PSOE, una bona part de l'electorat del qual no se situa en una esquerra ben definida, poc propícia a l'abstenció, sinó en un terreny més ampli, susceptible de ser influït també per la UCD. I no és clara l'afirmació segons la qual el percentatge

de vots favorables al PCE hagués disminuït si les abstencions haguessin estat menors, perquè precisament el PCE ha obtingut un percentatge més elevat de vots en relació al 15 de juny en els llocs on l'índex d'abstencions ha estat més baix. La qual cosa confirma clarament, a més a més, un retrocés del "vot de la por", que tant va perjudicar el PCE ara fa un any.

En qualsevol cas, aquestes eleccions parcials, tal com ha reconegut un editorial del diari madrileny "El País", representen un valuós suport a la línia de renovació del PCE i, de manera més concreta, a la política de concentració preconitzada pels comunistes, així com, en el mateix sentit, un cop seriós a les temptacions bipartidistes a les quals tan sensibles han estat fins aquí els dos partits majoritaris.

J.B.

Crònica d'Alacant

Una gran campanya

Les eleccions del 17 de maig tenien un valor indicatiu perquè es tractava de la primera consulta popular realitzada després del 15 de juny i abans de les properes eleccions municipals. Alacant, on hi ha una nombrosa classe treballadora, té també una agricultura en ple rendiment i un sector terciari igualment important; aquesta composició social pot donar indicis de possibles canvis en altres consultes electorals.

Hem conversat amb alguns dirigents del PCPV. I, entre ells, Martín Lillo, membre del Comitè Executiu i secretari polític de la província d'Alacant, i el candidat al Senat Salvador Forner. Del que m'han dit i per la meua pròpia observació personal, n'he tret els elements per escriure aquestes notes.

El 15 de juny, els resultats electorals van situar els partits per aquest ordre: PSOE, UCD, PCE, AP i PSP. Els partits d'esquerra (PSOE, PSP, PCE i Unitats de Treballadors) van assolir el 52,18 per cent, enfront de la UCD i AP.

En aquestes eleccions parcials, la propaganda ha estat molt intensa: hi ha hagut 320 actes públics. A les passades eleccions n'hi hagué 562, però donat el nombre de candidats, aquesta vegada, proporcionalment, n'hi ha hagut més. El més gran nombre d'actes públics l'ha organitzat el PCPV. En 43 mítings han participat dirigents del PCE a nivell estatal, però aquesta activitat no ha estat pas l'única. En pobles com Co-

centaina, Alqueria d'Asnar, l'Orxa i Muro d'Alcoi, els actes han tingut un caràcter de confraternització amb les poblacions. A d'altres indrets circulaven caravanes de cotxes que feien propaganda ambulante, no solament amb megafons, sinó cercant el diàleg amb la gent.

Una militant del PCPV em feia part de la seva experiència personal de participar en actes amb una assistència mitjana de cent persones, on el públic escolta, pregunta, donant temps a la reflexió. Aquesta militant pensa que els actes petits són els més profitosos.

Els actes del PCPV em estat els més concorreguts. En el míting final, a la plaça de braus d'Alacant, plena de gom a gom, en el qual participaven Dolores Ibárruri i Santiago Carrillo, hi hagué més de 20.000 espectadors. Felipe González i Tierno Galvan en van reunir 18.000, uns 4.000 van escoltar Fraga i una mica menys en Suárez, encara que aquest s'ha dedicat més a veure's amb els "notables" i a

cultivar les relacions públiques. El partit liberal progressista de Satrustegui ha reunit només 400 auditors. Com a detall anecdòtic afegiré que a la recaptació a benefici del PCPV feta a l'entrada del míting a la plaça de bous, es van recollir 105.600 pessetes.

Les despeses electorals han estat molt variades. L'ORT ha utilitzat quasi tots els seus reduïts recursos a l'edició de cartells. El PCPV, que comptava sobretot amb l'esforç personal dels militants, havia establert un pressupost de 1.376.000 pessetes i, per relacionar aquesta xifra amb les despeses del PSOE, diré que el cost de la primera edició de cartells que aquest va fer s'apropava a l'esmentada quantitat. Per tenir una idea de la xifra impressionant de despeses del PSOE, diré que no donaven abast per enganxar els cartells que editaven i van haver de llogar gent, que pagaven a cinc pessetes per cartell. La UCD enganxava cartells cada dia, tapant els que havia posat la vetlla, utilitzant personal retribuït. AP, contràriament a l'arrogància de què havia fet prova el 15 de juny, ha fet una propaganda discreta. Els qui han despès molts quartos són els neòfits del partit liberal progressista, que han fet cercaviles amb figurants i música, copiant les maneres de les eleccions americanes.

COMPARACIÓ AMB ELS RESULTATS DEL 15-J

ALACANT			
	Vots del 15-J	Vots actuals	Diferència en %
PSOE	213.242	120.776	-43,4%
PSP	1.655	-	-
UCD	197.100	108.600	-44,9%
PCE	50.444	57.203	+13,4%
AP	35.755	36.038	+0,8%

ASTÚRIES			
	Vots del 15-J	Vots actuals	Diferència en %
PSOE	182.850	121.729	-33,4%
PSP	40.713	-	-
UCD	177.848	87.491	-50,9%
PCE	60.297	86.671	+43,7%
AP	77.932	55.120	-29,3%

Alacant: una gran campanya del PCE (Fotos cedidas per Mundo Obrero)

"Si les pedres parlessin, parlarien bé d'Horacio"

Des de la carretera que atalaia la vall del Caudal i del Nalon, "Pepín", minaire silicòtic als quaranta anys, m'assenyala una caseta blanca de les moltes escampades entre la verdor de la conca i em digué: "Mira, allí nació Gerardín". Gerardo Iglesias és el secretari general del PCA, un jove minaire nascut entre Sama de Langreo i Gijón, amb una història ja llarga que "Pepín", més gran que ell, compartí i comparteix amb la tradicional fraternitat dels treballadors asturians. Aquest és un tret del caràcter asturià, enriquit pels lligams que s'estableixen entre els homes de la mina exposats a tants perills en una professió tan dura.

Assistir a la clausura de la campanya electoral per un escó al Senat ha estat una experiència apassionant per aquesta comunista catalana que mai no havia visitat Astúries malgrat haver-la admirada des de 1934, quan, adolescent, cridava pels carrers i places de Lleida: "Solidaritat amb el poble asturià". La meua generació s'ha nodrit de les lluites d'Astúries. Ara he vist que la classe obrera asturiana no viu únicament de la seva heroica tradició. Són els comunistes que l'enriqueixen amb nous continguts. Horacio F. Inguanzo no és únicament un asturià estimat i respectat pel seu llarg combat al servei de l'antifeixisme i del socialisme sinó la síntesi dels trets que han de caracteritzar els dirigents obrers, un exemple tan viu que, per si sol, constitueix una força per al seu partit.

Quinze mil asturians de tres generacions reunits a la plaça de braus de Gijón el dia 14 de maig cridaven: "Sí señor, Horacio Senador", i a la barana d'un dels pisos de la plaça, sobre blanc, s'hi llegia en roig: "Asturias con su Paisano". I si bé no sortí elegit, Inguanzo ha guanyat, per al seu partit, més vots que cap altre en relació al 15-J, malgrat l'abundant propaganda de quatre candidats que aspiraven als vots obrers: el PSOE, el Moviment Comunista, la ORT i la Lliga Comunista Revolucionària.

A mi, però, més que l'acte de Gijón m'impresionà la visita a la conca minera, poder veure amb els meus ulls l'entrada a les mines famoses pels seus primers i decisius combats contra la dictadura en els anys cinquanta i seixanta, mines situades a Sama de Langreo, Mieres, La Felguera, on va treballar Casto García Roza, amb el qual vaig compartir l'exili a Santo Domingo i que tornà a Astúries a la lluita clandestina fins que va caure a les urpes de la policia feixista i fou executat.

Els veterans de Sama i les seves dones em parlaren de Tina, la valerosa asturiana que plantà cara al sinistre policia Ramos. Tina morí jove i fou enterrada al petit cementiri del seu poble minaire. Recordo la campanya mundial contra la tortura a Espanya, campanya inspirada per asturians torturats com Tina, que tingueren el braó d'acusar obertament els botxins amb noms i cognoms.

En passar prop de l'estreta via de transport del mineral, "Pepín" m'indicà que allí detingueren Horacio l'any 1969.

Altra vegada empresonat, Horacio F. Inguanzo tornaria a la presó totalitzant 21 anys entre reixes i 13 de clandestinitat. Organitzador dels miners revolucionaris i protegit per ells mentre els escamots del torturador Ramos el buscaven per tots els racons d'Astúries, "El Paisano" és ja part de la història més noble del seu poble. Quant a "Pepín", fou un dels miners torturats a la Comissaria de Sama de Langreo amb motiu de les vagues que estremen el món. En passar davant del fatídic edifici m'explicà, no el seu sofriment físic sinó la solidaritat de què foren objecte per part de la població i, amb emoció, recordà el document dels 108 intel·lectuals que signaren una protesta contra les tortures a Astúries, document precursor d'aquell altre que, el 20 de març de 1965, signaren 1.161 personalitats d'arreu d'Espanya adreçat al govern de Franco i reclamant QUATRE drets essencials, el primer dels quals s'especificava així: "Llibertat d'associació i molt especialment la llibertat sindical, plantejada com a problema candent tant en el camp obrer com en l'universitari". En la història de la resistència al franquisme, aquest document figura entre els elements determinants d'allò que els comunistes en diem l'aliança de les forces del treball i de la cultura.

De vegades, els comunistes catalans sobreestimem els èxits assolits el 15-J comparant-los als percentatges dels nostres companys en altres nacionalitats i regions. Els vots no ho diuen tot. Un èxit electoral és fruit de diferents components sotmesos a canvis i fluctuacions. És una victòria no assolida per sempre. Cal afermar-la cada dia. Afrontar aquest "test" onze mesos després ha estat un combat polític que els comunistes d'Astúries han dut a terme de manera exemplar. He tingut la sort de veure, sobre el terreny, que els comunistes asturians arrelen en la part més sana de la seva bella terra i de la classe obrera. I això és fonamental en els combats d'ahir, en els d'avui i en els de demà.

TERESA PÀMIES

"El Paisano" és ja part de la història més noble del seu poble

La proposta d'abandonar el marxisme

EL PSOE, ¿cap a la dreta?

Hi ha qui ha dit que les declaracions de Felipe González en el sentit que ell proposarà al Congrés del PSOE la renúncia al marxisme eren simplement un globus-sonda i qui ha parlat de lleugeresa o fins i tot ha subratllat "l'error" del primer secretari socialista. És difícil, però, acceptar alguna d'aquestes interpretacions, que semblen ignorar no solament la personalitat de Felipe sinó també el context polític en què es situen les seves declaracions. Felipe és el màxim responsable d'un partit, el PSOE, que pretén configurar-se com alternativa a un altre partit, la UCD, que sembla haver arribat al moment més baix de la seva popularitat i que, avui com avui, es caracteritza per la manca d'iniciatives polítiques clares i una notable crisi interna.

La iniciativa de la direcció del PSOE —que no podia ignorar les declaracions de Felipe— sembla respondre, doncs, a la voluntat socialista d'intervenir, accelerant-lo, en el procés de descomposició de la UCD i, concretament, "d'estirar" de l'ala socialdemòcrata de la formació suarecista amb la qual podria arribar, eventualment, a compartir responsabilitats de poder, així com de guanyar una part de l'electorat susceptible de votar PSOE si aquest renunciava a les connotacions que el fan perillós als ulls dels qui temen "aventures revolucionàries". Aquesta és, creiem, la raó de fons de la renúncia formal al marxisme per part dels dirigents socialistes espanyols. Aquesta i no tant les eventuals pressions que en aquest mateix sentit haguessin pogut rebre de la socialdemocràcia alemanya, òbviament interessada en una evolució dretana del PSOE. Aquesta i també dos esdeveniments polítics recents que han obligat el PSOE a un

cert viratge tàctic: ens referim als resultats de les eleccions sindicals, clarament favorables a Comissions Obreres, i al Congrés del Partit Comunista d'Espanya que, com han confirmat les eleccions a Astúries i Alacant, contribuirà a eixamplar la base electoral del PCE cap a sectors que havien votat PSOE el 15 de juny o podrien votar socialista en el futur.

Allò que és clar, nogensmenys, és que la inflexió dretana del PSOE, si la base d'aquest partit, sotraguejada avui per la "felipada", acaba acceptant, com és previsible, la proposta pre-congressual del seu màxim dirigent, pot modificar el panorama polític d'Espanya, previsiblement en un doble sentit. D'una banda, accentuant efectivament la crisi de la UCD i empenyent cap a Aliança Popular els sectors més dretans del partit del govern. I d'altra banda, deixant al PCE la possibilitat de configurar un espai polític i electoral d'un abast notablement més ample que l'actual. Però aquestes serien les repercussions immediates de l'abandó del marxisme per part del PSOE. Perquè a llarg termini, una inflexió dretana dels socialistes perjudicaria el projecte de marxa cap al socialisme en la democràcia que els comunistes preconitzem i que, òbviament, pressuposa la unitat de socialistes i comunistes.

En qualsevol cas, el debat engegat pels socialistes espanyols és un element principal de la situació política al nostre país. De com es resolgui aquest debat depèn, en una mesura no petita, el futur del socialisme a casa nostra.

JOAN BUSQUET

Un salt espectacular dels comunistes

RESULTATS DEFINITIVS

ALACANT

Votants: 348.600

Abstenció: 48,51 o/o

Alberto Pérez Ferré (PSOE): 120.776 (34,6%)

Luis Berenguer (UCD): 108.600 (31,2%)

Salvador Forner (PCE): 57.203 (16,4%)

José Ruiz Martínez (AP): 36.038 (10,3%)

José Luis Berenguer (ORT): 5.920 (1,7%)

José María Abad Buil (PLP): 3.890 (1,1%)

ASTÚRIES

Votants: 373.740

Abstenció: 52,28 o/o

Fernando Morán López (PSOE): 121.729 (32,6%)

Adolfo Barthe Aza (UCD): 87.491 (23,4%)

H. Fernández Inguanzo (PCE): 86.671 (23,2%)

Luis Fernández-Vega (AP): 55.120 (14,8%)

Jesús Evaristo (tradicionalista): 8.846 (2,4%)

Cristina Mosquera (MC): 6.076 (1,6%)

Luis Molleda (falangista): 3.576 (0,96)

Francisco Roza (ORT): 3.348 (0,89%)

Bernardo Santa Eugenia (LCR): 1.033 (0,28%)

del PCE

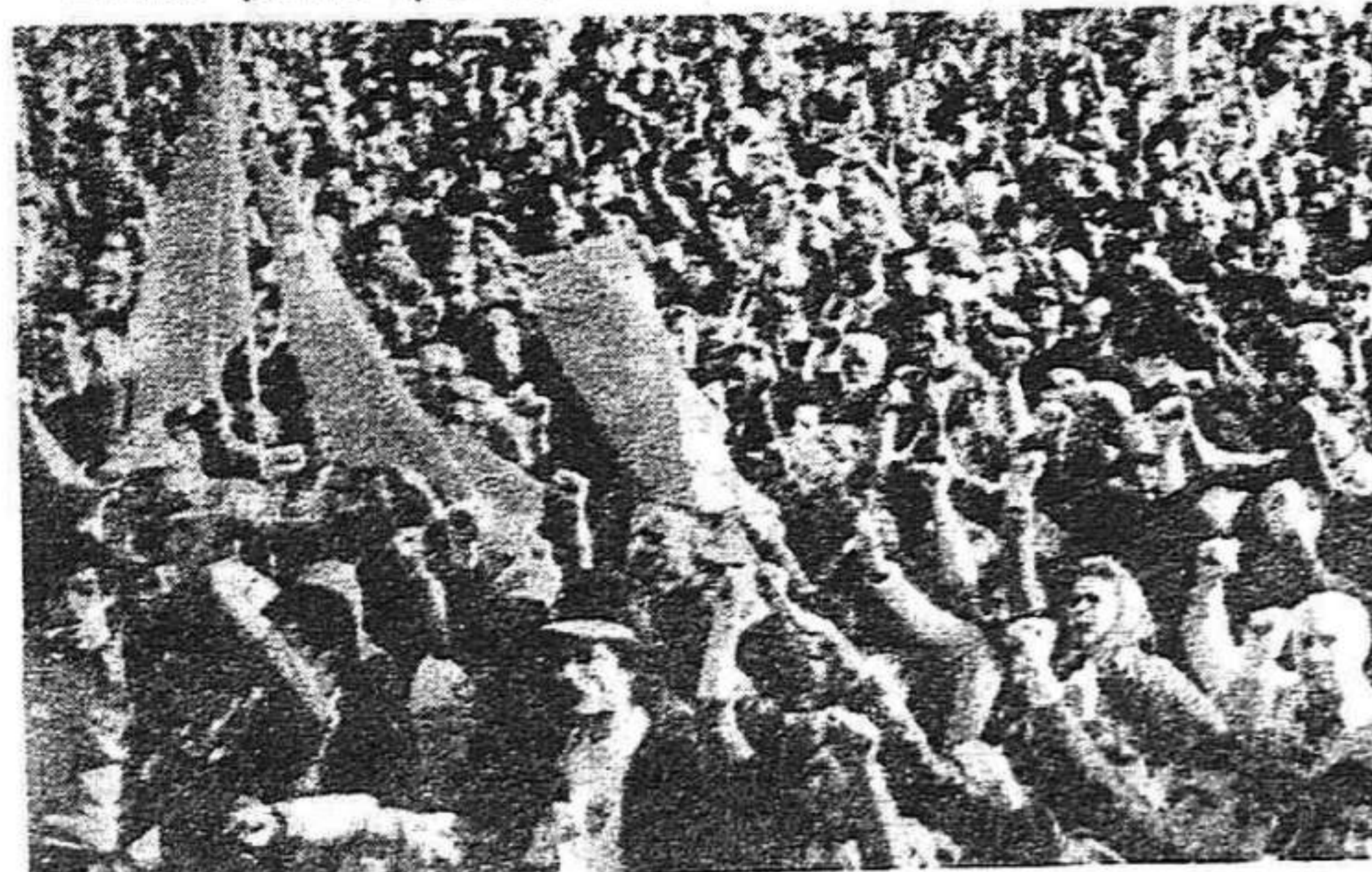
A nivell militant, ha destacat la campanya del PCPV, que ha enganxat 6.000 cartells per tota la província. A una ciutat com Novelda s'han distribuït "a la mà" 7.000 sobres i el dipòsit de les candidatures a les bústies s'ha fet, sobretot a les barriades obreres, amb una elevada participació militant.

Un dels "grans moments" de la campanya electoral ha estat, al míting de la plaça de bous d'Alacant, quan el candidat comunista, Salvador Forner, va donar els noms de tots els candidats dels altres partits i va manifestar el seu respecte envers ells tot remarquant que en el curs de la campanya no hi havia hagut cap agressivitat per part de ningú i que havia regnat una tolerància mútua entre els diferents corrents d'opinió.

L'únic partit que ha fet

propaganda bilingüe ha estat el PCPV, oral i escrita; però mai no es parlava de llengua catalana i sí només de castellano-parlants i de valenciano-parlants. He demanat a un professor el perquè d'aquesta circumstància i m'ha respost: "A nivell dels intel·lectuals, es reconeix que la parla d'Alacant i de València és, científicament, la llengua catalana; però ens enganyaríem si pensàvem que en els medis populars es comprèn clarament aquesta qüestió. Si volguéssim imposar una correcta definició lingüística, a contracorrent, faríem el joc al "bunquer-barraqueta", que té arrels per Alacant, els portaveus del qual parlen d'imperialisme català o volen imposar la banda blava a la senyera, i boicotegen el Consell del País Valencià. Encara hi ha gent que els escolta."

GERMINAL ROS

Alacant: el darrer míting electoral

La Constitució és la llei suprema de l'Estat, una verdadera super-lei que estableix i regula els drets i llibertats dels ciutadans, determina l'estructura de l'Estat i n'organitza les principals institucions. Les disposicions de la Constitució estan per sobre de les lleis aprovades per les Corts i per sobre dels decrets aprovats pel govern. Per tant, qualsevol norma futura que vagi contra la Constitució és nul·la. D'aquí la seva enorme importància.

Tots els partits intenten incloure en la Constitució les disposicions que afavoreixin els seus propis programes i facilitin el seu futur predomini. La Constitució reflecteix, doncs, la força relativa dels partits en aquest moment i condiciona el seu futur desenvolupament.

El de les autonomies ha estat el tema més polèmic del projecte constitucional, i probablement ho continuarà sent. A la penòncia, l'oposició total

d'Aliança Popular i les ambigüitats d'UCD van estar a punt de trencar el consens. Cada redacció del projecte n'ha variat notablement la regulació, i possiblement aquesta matèria serà la que més canviarà en la discussió de la Comissió Constitucional, al Congrés i al Senat. Aquest és el tema del qual ens parla el nostre col·laborador Eliseu Aja en el darrer dels tres articles de la sèrie dedicada al projecte constitucional.

El projecte constitucional (i III)

L'estructura de l'Estat i les autonomies

El projecte constitucional que s'està debatent presenta, en el punt relatiu a les autonomies, grans defectes tècnics i alguns problemes polítics, el pitjor dels quals és la distinció de dues menes o categories d'autonomia.

La primera categoria, encara que això no es diu expressament, correspondrà a Catalunya, Euskadi i Galícia, i la segona a les altres comunitats autònomes, que és com es designa les nacionalitats i regions. La raó és que per ser de la primera categoria s'exigeix que s'hagi aprovat un Estatut per sufragi universal (això es va esdevenir en aquelles nacionalitats durant la segona República) o que l'autonomia es sol·liciti per les quatre cinques parts dels ajuntaments de cada una de les províncies que es vulguin organitzar en comunitat autònoma i que, de més a més, l'esmentada proporció representi la majoria absoluta (més de la meitat) de la població de cada una de les províncies. Realment difícil.

Les diferències entre les dues menes d'autonomies consisteixen en la manera d'elaborar l'Estatut, en les competències que puguin assumir i en la constitucionalització dels seus òrgans polítics.

L'APROVACIÓ DELS ESTATUTS I ELS ÒRGANS DE LES AUTONOMIES

En el primer tipus d'autonomies, el projecte d'Estatut de la comunitat autònoma és elaborat per una assemblea formada pels diputats i senadors elegits en les circumscripcions que comprèn. El projecte d'Estatut passa després a ser discutit per la Comissió Constitucional; si aquesta l'aprova, se sotmet a referèndum de la població respectiva i després és ratificat per les Corts. Si la Comissió Constitucional no l'aprova, el projecte passa a les Corts per seguir els tràmits d'una llei normal, i després se sotmet a referèndum de la població.

En el segon tipus d'autonomies, la iniciativa del procés autòmic ha de partir de les Diputacions o de dos tercers parts dels municipis de les províncies que volen unir-se, sempre que representin, pel cap baix, la majoria absoluta del cens electoral. El projecte d'Estatut és elaborat per una assemblea que formen els membres de les Diputacions, els diputats i els senadors elegits en aquelles províncies i es tramita a les Corts com un projecte de llei normal.

"El projecte constitucional traspua suspicàcies envers les autonomies i conté limitacions importants, però pot servir per establir el reconeixement dels drets nacionals dels pobles d'Espanya i per començar la reconstrucció d'un Estat diferent al del centralisme oligàrquic de la nostra història immediata" (A la foto, la darrera manifestació a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona).

La diferència entre les dues menes d'autonomies pel que fa a l'elaboració del projecte d'Estatut és prou evident: l'assemblea que l'ha de fer té diferent composició i la participació del poble és més gran en el primer tipus, perquè el referèndum és abans de la discussió a les Corts i aquestes es limiten a ratificar-lo —sense discutir-lo—, si ha estat aprovat per la Comissió Constitucional i pel referèndum.

La pregunta que surt tot seguit, després de constatar aquestes diferències, és per a què serveixien les pre-autonomies en les autonomies del segon tipus. El procés funciona com si no existissin.

Les dues menes d'autonomia tenen una altra diferència important. Diu el projecte constitucional que les autonomies del primer tipus tindran com a òrgans fonamentals una Assemblea o Parlament elegit per sufragi universal segons el sistema electoral proporcional, un consell de govern i un president, elegit per l'Assemblea i que serà responsable davant d'ella juntament amb el consell. Però no diu res de les institucions autòmiques del segon tipus, tret que seran fixades pels seus Estatuts. La constitucionalització dels òrgans autòmics en el primer cas és molt positiva —comprèn el sistema electoral proporcional i la responsabilitat del president i del consell— i la seva absència en el segon tipus d'autonomies és negativa i absurda.

LES COMPETÈNCIES DE LES COMUNITATS AUTÒNOMES

El tema és complex i cal, imprescindiblement, llegir la pròpia Constitució. Aquí només n'assenyalarem els trets generals. El sistema per fixar les competències és doble, segons que la comunitat autònoma sigui del primer tipus o del segon. Pel que fa a aquestes, les de la segona mena, hi ha una llista màxima de competències que l'Estatut pot assumir. Però després de cinc anys d'existència, la comunitat autònoma pot passar a les competències del primer tipus.

El sistema de competències del primer tipus es fixa a partir de la llista de matèries que corresponen exclusivament a l'Estat: defensa, relacions exteriors, legislació penal, penitenciària, processal i mercantil, sistema monetari, etcètera (vegeu l'article 141). Les matèries que no són a la llista poden ser assu-

"El projecte d'Estatut de les comunitats autònomes serà elaborat per una assemblea formada pels diputats i senadors elegits en les circumscripcions que comprèn" (A la foto, l'assemblea de parlamentaris catalans)

mides per la comunitat autònoma en el seu Estatut.

La llista de competències de l'Estat és àmplia, això és indubtable. Però en algunes matèries hi ha un marge de participació possible de les comunitats autònomes. O bé perquè l'Estat es reserva només les bases i, per tant, la comunitat autònoma pot fer-ne el desenvolupament legislatiu —per exemple, en el règim de premsa, ràdio i televisió—, o bé perquè l'Estat es reserva la legislació i la comunitat autònoma pot realitzar-ne l'execució.

El projecte de Constitució estableix a més a més uns criteris generals per distribuir les competències: les lleis de bases de les Corts poden atribuir a una o a algunes comunitats autònomes el desenvolupament legislatiu, l'Estat pot delegar en les comunitats autònomes l'execució de funcions que li corresponen, i l'Estat també pot dictar normes sobre matèries autòmiques per harmonitzar-les si el Senat aprecia, per majoria absoluta, que això cal.

Entre els temes de més gran discussió, esmentem que el projecte constitucional no permet establir un poder judicial de les comunitats autònomes —semblant al Tribunal de Cassació de l'Estatut del 32—; que permet, en canvi, organitzar una policia autònoma, i que a la darrera redacció es van aconseguir dos grans progressos respecte als textos anteriors: l'ensenyament podrà dependre totalment de la comunitat autònoma, i el govern no pot suspendre les decisions del Parlament de la comunitat autònoma més que recorrent al Tribunal Constitucional.

El finançament de les autonomies es farà per diferents mitjans, que van des de la transferència de fons de l'Estat a la creació de recàrrecs i impostos propis de la comunitat autònoma, passant pel Fons de Compensació per combatre el desequilibri territorial que hi ha ara, de manera que s'inverteixi més a les comunitats menys desenvolupades.

Si havíem de resumir una opinió sobre aquest tema tan complicat tècnicament i tan difícil políticament, diríem que el projecte constitucional traspua suspicàcies envers les autonomies (prohibició expressa de federació de dues comunitats autònomes, necessitat de llei orgànica per col·laborar dues o més, etcètera), que conté limitacions importants (les que ho són més són les del Senat i la justícia), però que pot servir per establir el reconeixement dels drets nacionals dels pobles d'Espanya i per començar la reconstrucció d'un Estat diferent al de centralisme oligàrquic de la nostra història immediata. En aquest tema, més que no en qualsevol altre, cal saber que la Constitució no

solament és un conjunt de normes escrites sinó també les forces polítiques i la pràctica que la desenvolupen.

EL TRIBUNAL I LA REFORMA CONSTITUCIONAL

El Tribunal Constitucional és un òrgan nou de la més gran importància. Decideix si una llei és contrària a la Constitució —en aquest cas, l'anul·la—, garanteix, en últim extrem, els drets ciutadans a través del recurs d'empara, i decideix els conflictes que s'esdevinguin entre les institucions de l'Estat i les d'aquest i les comunitats autònomes.

Dues categories d'autonomia (Fotos d'arxiu)

La configuració del Tribunal Constitucional és bastant conservadora. Per la seva composició, per la manera com s'hi ha d'acudir i, sobretot, per la llarguíssima durada del mandat dels seus membres —nou anys—, que els situa al marge de l'opinió política expressada a les eleccions.

¿Com es pot canviar la Constitució? Cal distingir si es tracta d'un o uns pocs articles, o de molts o molt importants.

En el primer cas, han d'aprovar la reforma constitucional tres cinques parts de les dues cambres de les Corts i el referèndum de tots els electors. En el segon, el procediment és molt més difícil: de més a més de comptar amb l'aprovació de les tres cinques parts del Congrés i del Senat cal dissoldre aquestes cambres, elegir-ne unes altres de noves i que aquestes acceptin la reforma per majoria absoluta. Després, se sotmetrà a referèndum.

ELISEU AJA

des del Parlament

El consens de la sorpresa

Accelerada en el debat constitucional

MADRID (del nostre redactor).— La feina de la comissió constitucional va experimentar una gran accelerada en aprovar-se, dimarts passat, els articles 25 al 50 de l'avantprojecte gràcies al pacte a què han arribat UCD, PSOE, PCE i Minoria Catalana per alleugerir els debats. El consens es mantindrà per mitjà de la flexibilitat de cada grup per cedir en aquells aspectes que resultin menys fonamentals.

Tanmateix, l'acord, que es podria emmarcar en la política tripartida -preconitzada darrerament pel secretari general del PCE, Santiago Carrillo, ha disgustat notablement Aliança Popular que no va participar en les negociacions i el grup parlamentari de la qual decidirà sobre la continuïtat dels seus representants a la comissió.

Els debats havien continuat amb gran lentitud i aires de càtedra a causa del joc de brillantor a què se solien lliurar, massa sovint, la majoria dels comissionats. Les primeres escaramusses entre l'esquerra i dreta es van manifestar altre cop, al voltant de la regulació dels drets i deures fonamentals recollits a l'article 10, on no va prosperar la proposta de Jordi Solé-Tura, en nom del grup comunista, perquè se substituís el terme "pau social" pel de "convivència social". L'esperit dels emigrants va planar damunt la comissió en la discussió dels drets polítics dels immigrants del nostre país, ja que socialistes i comunistes es van oposar que la titularitat recaigués exclusivament en els espanyols. "Sense la participació en la vida política —va afirmar Josep Solé Barberà, comunista— no es pot esdevenir la participació econòmica i d'altra mena dels estrangers". La votació conjunta d'UCD i AP va continuar en ambdós casos, evitant que prosperés qualsevol esmena de l'oposició d'esquerres.

LA MAJORIA D'EDAT ALS 18 ANYS, REBUTJADA

La polèmica va adquirir especial vigor quan es va arribar al tema de la majoria d'edat que l'esquerra volia que es recollís a l'article 11, en comptes de la simple "plenitud de drets polítics". Aquí, la comissió va abandonar el seu aire de càtedra per prendre el d'escala d'antic ensenyament primari amb mestre autoritari. Alguns pares de la pàtria —els d'UCD i AP—, temorosos que els seus fills es desboquin, van imposar un text que pot donar peu a força situacions paradoxals. Així, un jove de 18 anys podrà elegir i ser elegit, però haurà de demanar permís al seu papa per comprar un auto, encara que sigui alcalde de Barcelona.

Amb la pena de mort s'ha aconseguit una altra incongruència. L'article 14 reconeix que "la persona té dret a la vida i a la integritat física, sense que, en cap cas, pugui ser sotmesa a tortura ni a penes o tractament inhumans o degradants", però altre cop UCD i AP es van oposar a la constitucionalització de l'abolició de la pena de mort,

sobre la qual el govern haurà d'elaborar aviat un projecte. La intervenció del diputat comunista per Tarragona, Josep Solé Barberà, va ser seguida amb especial interès després que va començar recordant que "era l'únic membre de la comissió indultat de pena de mort". "L'argument més racional, més important —va dir— és que no hi ha cap argument racional a favor d'ella, ni la seva eficàcia intimidant, ni la seva exemplaritat, ni la defensa de la societat".

A FREC DE TRENCAMENT

Va estar a punt d'anar-se'n en orris el consens amb l'intent d'UCD de constitucionalitzar l'estat d'excepció per mitjà de la limitació dels drets del detingut. L'esmena "in voce" presentada per J. Sancho Rof, en nom d'UCD, va

Silva Muñoz: la permanent oposició d'Aliança Popular

provocar una forta reacció de l'esquerra. Després, el propi ministre de l'Interior, Rodolfo Martín Villa, ha reconegut que la proposta havia nascut al seu departament i seria motivada fonamentalment per la situació del País Basc. L'esmena va ser retirada després de la negociació en un descans. L'article 16 de la Constitució garanteix "l'assistència d'advocat al detingut" que, en un termini màxim de setanta-dues hores, haurà de "ser posat en llibertat o a disposició de l'autoritat judicial".

La referència a l'església catòlica i les altres confessions, amb les quals els poders públics mantindran "les consegüents relacions de cooperació", va ser aprovada amb el vot contrari dels socialistes, que hi veuen una confessionalitat encoberta. El vot favorable del Partit Comunista s'explica perquè considera que s'estalvia al país un dels seus grans traumes històrics i que es fa una passa important cap a la consolidació de la democràcia.

Té particular interès el reconeixement de les llibertats d'expressió, càtedra i infor-

mació, aquesta darrera acompanyada de la clàusula de consciència i del secret professional. Però no es va acceptar la proposta que el Parlament controlés els mitjans de comunicació social propietat de l'Estat que, com va assenyalar Pilar Brabo, PCE, són avui un poder polític que, com a tal, ha de ser controlat com en d'altres països democràtics. Al contrari, l'acord va ser unànime a la mateixa sessió pel que fa a la regulació dels drets de reunió pacífica i sense armes, que no necessitarà autorització prèvia, i de manifestació, que requerirà comunicació prèvia a l'autoritat, la qual "només podrà prohibir-les quan hi hagi fundades raons d'alteració de l'ordre públic".

EL CONSENS DE LA SORPRESA

I la sorpresa va arribar dimarts, després de l'anodina jornada de dilluns en la qual s'havien aprovat quatre articles. S'esperava amb interès aquesta sessió perquè s'hi havia de debatre el polèmic article 26 que es refereix a l'ensenyament. Les negociacions entaulades varen treure vigor a la discussió i el consens va arribar a l'aprovació en cadena de vint-i-sis articles. La llibertat d'ensenyament ha quedat reconeguda, i a més a més és obligatòria i de franc a

Solé Barberà: "l'únic membre de la comissió indultat de la pena de mort"

nivell de bàsica. Van quedar igualment aprovats els articles que es refereixen a la dissolució del matrimoni en els termes que regula la llei, tema que, com el d'abans, va tenir l'oposició serrada dels representants d'Aliança Popular, que veien en la redacció una constitucionalització del divorci, encara que sense anomenar-lo, i que abandonaren la comissió en acabant la discussió.

En aquesta mateixa sessió van quedar també regulats el dret a la vaga i la sindicació dels funcionaris, però, com a contrapartida al progrés assolit, l'article 50 recull la possibilitat de suspensió d'altres anteriors o bé dels seus apartats quan "s'acordi la declaració de l'estat d'excepció o de setge en els termes previstos per la Constitució". També es preveu la possibilitat de suspendre certs articles pel que fa a persones determinades "en relació amb les investigacions corresponents a l'actuació de bandes armades o elements terroristes".

El Congrés de Comissions

En el desenvolupament del I Congrés de les Comissions Obreres de Catalunya, es varen plantejar com a temes més polèmics, tant a les sessions plenàries com en les comissions, aquells que ja ho havien estat a les assemblees, conferències i congressos preparatoris que havien celebrat les diferents organitzacions, o sigui: la valoració del procés polític i la seva actual situació econòmica, crisi i Pacte de la Moncloa; els criteris de negociació col·lectiva i de desenvolupament de les mobilitzacions; les relacions de CCOO amb la conselleria de Treball i la Generalitat; i les incompatibilitats entre responsabilitats sindicals i representació parlamentària.

Els acords que sobre aquests i altres molts punts, va anar adoptant el Congrés corresponen a allò que han anat sent els plantejaments i la pràctica de CCOO, donant-los concreció en molts aspectes i projectant-los cap al futur, tant a curt com a mig i llarg termini.

El procés de preparació i debat precongessual va tenir limitacions de temps i materials, que Comissions Obreres ha assumit autocríticament.

A l'hora de fer una primera valoració, com a partit, d'aquest Congrés, crec que hem d'abordar-la en dos aspectes fonamentals. Un, la nostra participació en el procés de preparació. Un altre, el seu desenvolupament i resultats i la perspectiva que comporta.

Respecte al primer, crec que hem d'assumir autocríticament una insuficient preocupació i un insuficient treball de nombrosos militants i organitzacions en aquest procés de preparació.

Insuficient perquè el sindicat és el principal instrument de defensa reivindicativa dels treballadors i és també un dels pilars fonamentals de la consolidació de la democràcia i de l'avenç cap a una societat sense classes. I això és especialment important aquí i ara perquè els sindicats es troben en un procés d'estructuració, definició i consolidació. I encara més en el cas de CCOO, com a central majoritària, i com a central a la qual donem suport els comunistes.

Per això hem de sentir-nos responsables, com a partit, de les orientacions, acords, formes d'actuació i de direcció que

La llei sindical

La transcendència de la llei d'acció sindical explica la duresa de la pugna que hi ha entre els treballadors, a través dels seus sindicats i dels seus partits polítics, i la patronal, per mitjà de les seves organitzacions i dels partits que en defensen els interessos. Els treballadors lluiten per aconseguir unes normes d'acció sindical que garanteixin la màxima democràcia dins de les empreses; els grans patrons fan servir tots els seus recursos i instruments de pressió perquè aquesta democràcia esdevingui mínima.

Per contribuir a aconseguir una llibertat sindical que mereixi aquest nom, amb un contingut i una amplitud adients, per aconseguir els drets dels treballadors en una llei justa, Comissions Obreres i UGT van llançar la idea de les 48 hores de mobilització sobre la llei d'acció sindical. I els dies 22 i 23 hi ha hagut a tot Espanya tancades dels comitès d'empresa als llocs de treball, assemblees informatives, marxades, mobilitzacions i sensibilització al voltant d'aquest tema candent. La resposta dels treballadors a la crida ha estat vasta i profunda. Mentrestant, un miler d'empresaris es reunien, a Barcelona, i amenaçaven amb el locaut (dia de locaut per dia de vaga), declaraven "inoperants" el governador civil, el delegat de Treball i la direcció del Foment Nacional, demanaven flexibilització de plantilles, acordaven no pagar les hores esmerçades en assemblees...

En reprendre els debats a la comissió de Treball, han recomençat les retallades al projecte de llei: menys hores per a les funcions dels representants sindicals (de 40 del text de la ponència s'ha passat a 30, 25 o 15 segons la grandària de cada empresa), caldrà el vot de la meitat més un dels treballadors de cada centre de treball perquè sigui vàlid un acord... Retalls que s'afegeixen als que ja coneixíem, sobretot als que va rebre l'article 9.

La batalla és aspra i les dificultats grans, sobretot pel fet que la correlació de forces parlamentàries és clarament favorable a UCD i AP, que han anat imposant, ara com ara, el seu criteri a la Comissió de Treball. Per això, al costat de la pressió dels treballadors per aconseguir una llei com més favorable possible, cal una acció política orientada a modificar, amb el vot als partits obrers en les eleccions polítiques, aquesta mateixa correlació. Però ara caldrà continuar la pressió perquè en el debat al ple del Congrés es puguin recórrer algunes pèrdues importants. I sobretot una nova redacció de l'article nou, un increment de les hores d'activitat sindical i el reconeixement dels drets laborals a partir dels setze anys.

adopti CCOO. No amb criteris instrumentalitzadors, no amb pretensions d'imposició. Però sí amb la responsabilitat del partit revolucionari que reconeix i desenvolupa en el sindicat grans potencialitats en la defensa dels treballadors, en la transformació de la societat.

Respecte al segon, la limitació d'espai impedeix l'anàlisi pormenoritzada del desenvolupament i resultats del Congrés. Per això, i encara conscients que la brevetat pot comportar un cert esquematisme, definiria aquest Congrés com molt polític i insuficientment sindical.

No crec que pogués ésser d'altra manera, vista la trajectòria de CCOO per com ha hagut de portar la seva lluita en els anys de la dictadura, pel pes i la complexitat dels problemes de l'actual situació política, perquè és recent la legalització de les centrals i, per tant, tenen poca experiència sindical encara, i per altres circumstàncies.

Però sí que veig que d'aquesta consideració es desprèn la necessitat de reforçar l'activitat del sindicat a partir, en primer lloc i fonamentalment, del lloc de treball i de l'empresa. Això no suposa negar la categoria socio-política del sindicalisme de CCOO, sinó precisar que aquest només podrà desenvolupar-se si té les seves rels a peu de màquina, a la caldera, a la bastida, a la fàbrica, a l'obra, a l'oficina...

Per això, una qüestió capital serà, és ja, l'enfortiment de les seccions sindicals d'empresa, sense contraposar-les a l'activitat i paper dels comitès sinó reforçant i aprofundint el caràcter complementari d'unes i d'altres.

Però això requereix també una actuació directa del partit com a tal en els centres de treball, i per tant, una organització específica com a partit; les agrupacions a les empreses, la militància política als centres de treball.

Els marcs i continguts de l'activitat del partit i del sindicat a les empreses, les relacions entre una i altra organització, és ja un debat obert en el PSUC que es veurà estimulat i aprofundit els propers mesos com un dels temes en el procés de preparació i en la celebració de la I Conferència del PSUC sobre el Moviment Obrer.

JOSEP MARIA RODRÍGUEZ ROVIRA

Els pagesos van fer el boicot

LLEIDA (Magda Ballester).— Diumenge, dia 21, un vuitanta per cent de la pagesia catalana es tombà d'esquena al poder rebutjant la invitació que se li feia de donar suport i reconèixer un nou intent verticalista anomenat "Cambres Agràries". L'abstenció —un 85 per cent a Lleida, un 82 per cent a Tarragona, un 68,7 per cent a Barcelona i un 65 per cent a Girona— enfortí el paper sindical protagonista de la Unió de Pagesos enfront del sindicalisme groc de SAI (Joves Agricultors, Sindicat Agrari de Catalunya, Sindicat Agrari de Lleida). La quantiosa campanya propagandística desenvolupada per UCD i AP, comptant amb la influència quasi omnipotent de TVE, va ésser desbordada per les senzilles pintades de "No a les Cambres Agràries" que inundaven les nostres comarques i per la vàlua de les assemblees que en els diferents indrets catalans organitzà el sindicat pagès unitari i democràtic.

El boicot a les eleccions a cambres agràries, propugnat per la Unió, no es pot considerar, doncs, malgrat les informacions oficials i les declaracions dels homes del SAI, un fet aïllat, sinó que és un nou element que confirma i ratifica l'opció feta per la pagesia catalana. Una opció que aparegué a la llum amb la primera guerra dels tractors i que es reproduí a les eleccions del 15-J quan el

El boicot a les eleccions a cambres agràries propugnat per la Unió de Pagesos, no és un fet aïllat, sinó que és un nou element que confirma i ratifica l'opció feta per la pagesia catalana

Un, dos, tres votants: aquesta ha estat la tònica electoral a molts pobles de Catalunya

camp deixà de ser un niu de vots per a la reacció. Una opció que podríem sintetitzar amb aquestes dues paraules: democràcia i autonomia, presents no tan sols a les pancartes enarborades a les vagues pageses sinó també en la convicció dels pagesos que únicament tindran resolts els seus problemes en el marc de la Generalitat i en la pràctica d'una política agrària d'acord amb els interessos generals del país i de la pagesia.

Ara, el govern del Suàrez i d'Abril Martorell, que ja es va veure obligat a liberalitzar, en alguns aspectes, el sistema d'eleccions a cambres davant la pressió camperola, es troba amb un instrument ineficax per a ell mateix: unes cambres agràries sense suport. En un important nombre de pobles, no s'han pogut fer eleccions, o bé per manca de votants o perquè cap candidat no ha volgut vincular el seu nom al neocapitalisme. ¿Serà conscient, ara, que l'única sortida és el Consell General Agrari del Servei Agrari de la Generalitat? La pagesia ha parlat prou clar.

I esdevé ridícul que el SAI sigui encara capaç de publicar que les quatre gotes d'aigua caigudes el darrer diumenge motivaren l'abstenció, o que

es permeti parlar de coaccions quan es tenen prou notícies de més d'una irregularitat electoral protagonitzada precisament pels homes de SAI, per exemple a Balaguer, o que utilitzi els promitjos més elevats de participació en el seu profit.

A la Conca de Tremp, més d'un 42% del cens electoral agrari va dipositar el seu vot. Aquesta excepció se situa dins d'un marc social i econòmic (el Pallars és una de les comarques més deprimides i marginades de Catalunya) similar a la de la resta de l'Estat espanyol, i col·loca, per tant, l'estratègia contra el verticalisme en un diferent nivell: trencar-lo des de dins. Homes de la Unió de Pagesos, actuant a títol independent, varen creure que en aquella zona la possibilitat de neutralitzar l'acció d'un cacic era la presentació d'una candidatura demòcrata i pagesa, candidatura que ha triomfat.

Encara tendres els resultats de les eleccions parcials al Senat celebrades el dia 2 a Astúries i Alacant, caldria preguntar-se també quants pagesos, que el 15-J donaren el seu vot a la UCD, s'han abstingut, decebuts totalment per l'incompliment de falses promeses.

Un primer balanç

Les primeres dades sobre les recents eleccions a Cambres Agràries a nivell d'Estat semblen dibuixar una divisió sindical al camp i un predomini de la dreta, que, segons alguns observadors, expressaria el percentatge de vots favorables als independents. Aquests, efectivament, s'han repartit els vots amb les Unions integrades a la COAG, que representen un intent d'un sindicalisme agrari de nou tipus, i la Federació de Treballadors de la Terra de la UGT, d'orientació socialista. Però aquestes serien unes conclusions precipitades. Primer, perquè bona part dels independents no són cacics ni absentistes, sinó pagesos progressistes sense opció sindical definida, i segon, perquè algunes experiències, assenyaladament la de València (unitat entre la Unió de Llauredors i la FTT), demostren que el de la unitat no és pas un camí barrat. Però els vots dels independents poden portar-nos a una altra conclusió: o avancem al camp en la creació d'un sindicalisme unitari i independent dels partits o els independents d'avui seran el partit agrari de demà, apolític, agrarista i al servei de la reacció.

A Catalunya, les eleccions han demostrat la força de la Unió de Pagesos, que havia promogut, amb èxit notable, el boicot a les urnes. Els resultats representen el rebuig dels pagesos catalans a una concepció de les Cambres que no correspon a la realitat catalana. Demostren també que no hi ha altra alternativa a les Cambres que l'acceleració dels traspassos a la Generalitat i el desenvolupament de les competències de la conselleria d'Agricultura. I són, finalment, una expressió de l'assumpció, per part de les zones rurals, de la necessitat d'avançar devers el ple autogovern en el marc d'una alternativa que només han rebutjat AP i UCD, i de donar suport, per tant, a la necessària unitat d'acció a les zones rurals dels partits més inequívocament democràtics de Catalunya. Aquests són elements que caldrà tenir molt present a les properes eleccions municipals.

Però hi ha encara un fet significatiu: a algunes comarques, gent de la Unió ha participat en les eleccions per impedir que les forces reaccionàries ocupessin les Cambres. Aquesta és una experiència que la mateixa Unió ha de recollir si de veritat vol ser el sindicat de tota la pagesia de Catalunya.

Mentre continuen les negociacions als altres rams

Acords en els convenis tèxtils

Cinc sectors del tèxtil —cotó, llana, gènere de punt, ram de l'aigua i confecció— han arribat a acords definitius en la negociació dels respectius convenis col·lectius a nivell estatal. Quan escrivim aquestes ratlles, falta només signar el conveni de la seda. Agustí Prats, secretari general de les Comissions Obreres del Tèxtil de Catalunya, ens explica com han anat les coses.

"El nostre objectiu —diu Agustí Prats— era posar ordre a tota la dispersió que el verticalisme havia introduït en el tèxtil, i avançar pel camí d'aconseguir un conveni a nivell d'Estat que unifiqui els diversos sectors del ram. La patronal, conscient del que això significa, de primer antuvi va arrufar el nas, però no és menys cert que aquest procés unificador s'ha iniciat.

"El primer pas ha estat arribar a un acord d'increment salarial de cada un dels sectors per separat i per un any de durada. També ens hem posat d'acord en la necessitat de negociar un salari mínim interprofessional comú a tots els sectors. Aquest mateix any s'iniciarà la discussió d'una nova reglamentació del

tèxtil, on entraran qüestions d'horaris, vacances, pagues extres, beneficis, aspectes socials i, també, sobre l'acció sindical a l'empresa, en el sentit de millorar el que s'està fent dins del Parlament.

"Del que s'ha fet fins ara destacaria dues qüestions. Primera, que la patronal hagi entrat en la dinàmica de la negociació unitària; en totes les actes dels diversos sectors consta el compromís de discutir el salari mínim comú a tot el ram i la necessitat d'una reglamentació també conjunta.

Segon, hem posat ordre dins dels diversos sectors pel que fa als salaris; a la confecció, per exemple, a cada zona i província hi havia acords diferents.

"Cal destacar la incorporació a les mobilitzacions de milers de treballadors del tèxtil que fins ara no havien participat en cap lluita sindical.

"La forta crisi que pateix el

tèxtil —acaba el dirigent de CCOO— i tot el que això significava de cara a la unificació del ram, ha fet que les negociacions fossin dures, però també cal dir que la patronal tenia ganes d'arribar a acords.

Metall, construcció, hotelaria S'obren camins

Continua la negociació dels convenis de la "província" de Barcelona del metall, construcció i hotelaria. Malgrat la duresa de les negociacions, a hores d'ara, i després de la vaga de 24 hores del dia 19, la via dels acords sembla oberta.

Pel que fa a l'hotelaria s'ha superat l'entrebanc que va bloquejar la possibilitat de negociació des del primer dia. Aquest bloqueig es va produir per la presència a la taula de deliberacions del sindicat groc de la CGT i la negativa de la comissió deliberadora dels treballadors d'iniciar les negociacions mentre la CGT, que té una incidència insignificant dins del ram, no es retirés. Els grocs no han tingut més

remei que marxar, no sense oferir resistència, i avui el camí de la negociació queda obert.

JOAN RAMOS:
"SEFES, PROVOCACIÓ"

Hem demanat a Joan Ramos, secretari general de la Federació del Metall de CCOO, la seva opinió sobre la marxa del conveni "provincial" del metall: "Ens trobem en una situació molt difícil després

La fusta tot just engega (Foto Jordi Morera)

de dotze reunions. Les declaracions de l'organització patronal SEFES, amenaçant amb el locaut després de cada vaga, no ajuden en absolut a crear el clima de serenitat que la nostra societat necessita. La Federació del Metall de CCOO es veu en l'obligació de cridar certs patrons a la responsabilitat. Nosaltres, fins ara, només hem fet ús d'un dret reconegut internacionalment: el dret de vaga.

"Hem demanat un ajornament de les negociacions per entrevistar-nos amb el ministre de Treball, i ens sembla molt malament que la SEFES parli d'ingerència de les autoritats governatives a les negociacions del conveni.

FUNCIONARIS AL CARRER

Deu mil treballadors de l'Administració Pública van anar a la vaga dimecres passat a tot Catalunya. Bombers, museus, Generalitat, Institut Nacional de Previsió, delegacions de ministeris, mutualitats laborals, ajuntaments d'algunes localitats, Correus...

Els treballadors de la delegació d'Hisenda i de Correus protagonitzaren una manifestació que, des de les escales de l'edifici de Correus, tirà Via Laietana amunt fins arribar al palau de la Generalitat, on demanaren entrevistar-se amb el conseller Rahola.

J. S. E.

Ara ja, per després de la Constitució

Generalitat: Cal definir una alternativa

Una relació detallada de les dificultats de la Generalitat i l'actitud dels comunistes davant aquestes dificultats van ocupar la part més significativa de l'informe que el secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez

Díaz, feia al Comitè Central del partit dels comunistes catalans, reunit a Barcelona per examinar "les tasques del PSUC després del IX Congrés del PCE", moments abans de tancar aquesta edició de TREBALL.

LA NECESSITAT D'UNA ALTERNATIVA

El Comitè Central, de les decisions del qual informarem en el proper número de TREBALL, va escoltar la descripció dels fets esdevinguts a l'entorn de la Generalitat les darreres setmanes, especialment des del darrer viatge a Madrid del president Tarradellas. Viatge que —va explicar Gutiérrez Díaz— no havia donat els resultats esperats, més enllà d'allò que els observadors havien considerat com una "victòria personal" del president de la Generalitat: la coordinació dels governs civils, un cert dret de tutela sobre les corporacions locals i sobre els departaments perifèrics de l'Administració central a Catalunya... I va referir-se a les reunions del Consell en les quals s'havia plantejat un problema de confiança del president Tarradellas amb alguns dels seus consellers i com el mateix president havia pres la decisió, si més no momentània, de no canviar cap conseller.

Després, el secretari general del PSUC, que havia subratllat la importància de la "presència política de la Generalitat com a expressió de la realitat nacional autònoma" i la dimensió política del fet que Catalunya tingués un govern d'unitat amb presència dels comunistes, va analitzar les causes que expliquen les dificultats actuals de la Generalitat i, concretament, l'evident retard en l'assumpció de competències a través de les comissions de traspàs amb les diputacions i l'Estat, assenyalant-ne tres de fonamentals: primer, l'actitud de prevenció i cautela del govern de Madrid, que dificulta els progressos en el procés autònom; després les resistències centralistes d'alts funcionaris de l'aparell de l'Estat, i, finalment, les dificultats tècniques inherents a un procés tan complex com el de les transferències.

"Aquestes dificultats —afegiria més endavant— no són fàcilment resolubles, sobretot si tenim en compte la concepció presidencialista del poder que té el president Tarradellas".

Primer, doncs, va dir Gutiérrez Díaz en explicar la posició dels comunistes, és necessari clarificar la situació objectiva i el significat real de la Generalitat provisional. I després, "aferrar la nostra decisió de mantenir-nos en el govern de la Generalitat, sense por a cremar-nos, decidits a corresponsabilitzar-nos en les tasques que reclama avui el poble

de Catalunya". Però allò més significatiu de la intervenció del secretari general del PSUC en aquest punt va ser, probablement, la defensa de la necessitat d'elaborar una alternativa. Una alternativa "lligada a una autèntica reconstrucció de Catalunya per baix", que "defineixi el camí cap a l'elaboració de l'Estatut, cap a les eleccions al Parlament català, cap a un Consell d'unitat al servei de la reconstrucció nacional i del progrés de Catalunya". Una alternativa realista, que tingui en compte la correlació de forces i, concretament, la necessitat de l'acord entre el PSUC, Socialistes de Catalunya i CDC-EDC.

Una alternativa la vàlida de la qual rau en algunes dades de fons de la situació política a Catalunya a les quals el mateix Gutiérrez Díaz faria referència en un altre moment de la seva intervenció: la presència d'un partit comunista organitzativament fort, electoralment important, inserit al teixit social de Catalunya; l'existència d'un moviment sindical —el representat per Comissions Obreres— amb contingut sociopolític, prestigiós i majoritari; l'existència d'un projecte d'unitat orgànica —"ineluctable i beneficiosa per a Catalunya"— dels socialistes, amb una tradició global d'entesa amb els comunistes, amb pretensions hegemòniques condicionades pels dos factors anteriors; la presència d'una burgesia amb tradició progressista i unitària, no fonamentalment anticomunista i amb una força política i electoral no majoritària, que condiciona positivament la política de la mateixa UCD a Catalunya, i, finalment, el fet que al nostre país hi hagi una estructura econòmic-social que ofereix bases objectives per a una política de compromís...

LA SITUACIÓ POLÍTICA ESPANYOLA

Dades, totes aquestes, que donen a Catalunya una configuració especial en relació a la situació espanyola globalment considerada i que faciliten a casa nostra la realització d'una política, la de concentració, que troba més dificultats a la resta de l'Estat. En aquest context, Gutiérrez Díaz va fer algunes referències concretes: els resultats de les eleccions del 15 de juny, que havien donat només vint diputats als comunistes; la política del govern d'UCD, molt sensible a les pressions de la dreta econòmica; l'afany del PSOE de configurar-se com a alternativa de poder... I encara tres qüestions més que donaven una especial configuració a la situació política i entrebancaven la consolidació de la

democràcia: el retard en la convocatòria de les eleccions municipals, la continuació de la crisi econòmica i la lentitud en el procés de les preautonomies, que en el cas d'Euskadi afegia tons de dramatisme a una situació ja prou dramàtica. Quant al retard de les municipals, el secretari general del PSUC afirmaria que havia deteriorat les condicions de vida del poble, que havia impedit, de fet, l'aplicació descentralitzada dels Pactes de la Moncloa i que havia produït un creixent desencant de la població, a la qual es privava de mecanismes d'intervenció política directa...

Gutiérrez Díaz abordaria finalment, en aquesta part del seu informe, alguns elements de la situació especialment significatius. I el primer d'aquests, l'èxit dels comunistes en les eleccions parcials a senadors per Astúries i Alacant, sobre les quals el lector trobarà informació en aquest mateix número de TREBALL, per referir-se, més endavant, a la dimissió del general Vega Rodríguez i al canvi del capità general de Catalunya, així com a les eleccions a Cambres Agràries, que han demostrat, va dir, la necessitat que els comunistes intensifiquessin la seva preocupació envers el camp. El secretari general del PSUC dedicaria una atenció especial, en fi, abans d'entrar en l'anàlisi d'algunes qüestions relatives al partit, a la situació i les perspectives del moviment obrer, començant per fer una valoració molt positiva del Congrés de Comissions Obreres de Catalunya i per subratllar la importància de la discussió del projecte de llei d'acció sindical, actualment a la comissió de Treball de les Corts, davant el qual —diria— cal una pressió dels treballadors orientada a aconseguir tot

Gutiérrez Díaz al Comitè Central del PSUC: "cal que aferrm la nostra decisió de mantenir-nos en el govern de la Generalitat"

allò que sigui possible en una correlació de forces parlamentàries com l'actual, que no afavoreix precisament els esforços dels representants dels treballadors. I quant a les lluites en curs a Catalunya per uns convenis justos, posaria l'accent en la necessitat de saber administrar les mobilitzacions, tenint en compte les possibilitats d'aconseguir millores per als treballadors i el marc polític i econòmic en què aquestes mobilitzacions es desenvolupen.

En la darrera part del seu informe, Gutiérrez Díaz, que havia fet una valoració global molt positiva del IX Congrés del PCE i de la participació en ell del PSUC, destacaria la idea de "col·locar el partit en la perspectiva d'una lluita pacient i difícil" i la necessitat "d'ordenar el debat teòric, sense capelletes ni tendències, canalitzant-lo i ordenant-lo de manera que salvem en tot moment la unitat d'acció política"

PERE VALLÈS

Pl. Nadal 13
Barcelona 16
Tel. 251 79 75

IL-LUMINACIÓ I SO

Realitzacions:

Sis hores de Cançó de Canet
Recitals dels Quilapayun per Espanya
Campanya electoral del P.S.U.C.
Escenari principal de la festa de TREBALL
Festes de la Mercè

"Saber administrar les mobilitzacions" (A la foto, manifestació de 25.000 treballadors, dies enrere, a Terrassa)

Aquesta setmana se celebra a la comarca del Vallès la "Festa de Treball", dels actes més importants de la qual informàvem al darrer número del nostre setmanari. Avui, coincidint amb la Festa, publiquem una pàgina especial dedicada a la comarca vallesana i, especialment, a les ciutats de Sabadell i Terrassa, dues de les més importants de Catalunya, així com una entrevista amb Celestí Sánchez, secretari general del PSUC al Vallès Occidental, relativa a la Festa de Treball.

Per sobre de la multitud de problemes de cada una
El Vallès Occidental

Sabadell: Pla d'urgència per sortir de la crisi

SABADELL (Per Manuel Pagès).— Les forces més representatives de la ciutat —amb la corresponent excepció per poder confirmar la regla—, es van reunir a l'Ajuntament i van signar el document sobre el Pla d'Urgència de Sabadell. Resulta si més no curiosa l'actitud del PSC, que havent participat de forma destacada en totes les sessions preparatòries, no va voler comprometre la seva signatura en el document, tot intentant justificar la seva actitud en una circular que va repartir uns moments abans de la sessió.

Aquest Pla d'Urgència és un intent seriós de tots els estaments de la ciutat per donar una resposta consensual a la greu crisi que estem travessant i que, de la manera més dramàtica, colpeja la classe obrera i les classes populars.

El document consta de tres parts. De primer, una introducció general, en la qual, entre altres coses, es reclama una vegada més "la immediata convocatòria d'eleccions municipals". Després, un apartat amb qüestions generals. Finalment, uns punts concrets, que, realitzats tot seguit, donarien satisfacció a bastants dels problemes més urgents que en sanitat, ensenyament, obres públiques, etcètera, té pendents Sabadell.

Una solució que no pot esperar que hi hagi un consistori representatiu, elegit democràticament.

No n'hi ha prou, però, amb expressar unes bones intencions. Cal posar els mitjans necessaris perquè els acords esdevinguin operatius. En aquest sentit, el proper pas que caldria fer seria l'exigència de les distintes forces implicades en cada un dels diferents apartats de desenvolupar, concretar, aprofundir i realitzar la resposta adequada a cada qüestió, amb el control suficient perquè els remeis que s'apliquin serveixin per resoldre realment els problemes de la majoria i no pas, com acostumava passar fins ara, per afavorir els interessos privats de la minoria de sempre. Un exemple que mostra clarament les possibilitats d'avançar en aquest sentit és l'acord a què han arribat les centrals sindicals i la patronal sobre el funcionament de l'Oficina de Col·locació que permetrà acabar amb la caòtica i desastrosa administració i començar a racionalitzar, agilitzar l'Oficina de Col·locació i convertir-la en un instrument útil i eficaç. I les associacions de veïns i d'altres organismes presents als barris han de programar immediatament amb

el consistori l'execució de les obres assenyalades al Pla.

Seguint aquest procés, cal que els partits, sindicats, la patronal, les associacions de veïns, entitats econòmiques, financeres, culturals, cíviques i esportives dediquin els esforços necessaris perquè, en el temps més breu possible, tots i cada un dels apartats del Pla, en l'àrea de la seva activitat específica, es comencin a posar en pràctica i esdevinguin una realitat.

El fet d'haver signat el Pla no significa de cap manera haver de renunciar a res per part de ningú. Els déficits assenyalats al Pla són una part dels existents, molts dels quals només podran trobar vies de solució en el marc dels futurs ajuntaments democràtics. D'altres hauran d'ésser reivindicats pels afectats, mitjançant la mobilització pacífica i responsable, tant si estan inclosos al Pla d'Urgència com si no.

De cap manera no es pot justificar l'excusa d'utilitzar el Pla per negar les justes reivindicacions que no hi són contingudes. Aquest mal ús, per part d'alguns organismes, només pot merèixer la repulsa i denúncia de tots els sabadellencs.

L'aprovació del Pla tampoc no significarà la solució automàtica de tots els problemes, però el Pla d'Urgència és, de moment, l'única resposta global de què disposem contra la crisi, i la possibilitat de reduir-ne les conseqüències a la ciutat. A la vegada, també ofereix un marc que ens pot permetre solucionar alguns dels problemes que Sabadell té per resoldre. En una altra perspectiva, pot servir de fonament a la política de concentració ciutadana que el futur ajuntament democràtic haurà d'assumir, com l'única política possible per governar i administrar la ciutat.

de les localitats, per sobre dels problemes concrets de cada sector de la producció i dels serveis, la realitat de la comarca del Vallès Occidental com a problema global, com a àmbit que transcendeix i condiona tota la resta, ha d'ésser assumida com a problema polític al qual cal donar alternatives adequades. Si no es té en compte aquest problema, la major part de les alternatives locals o sectorials no tindrien cap eficàcia de cara a frenar l'evolució catastròfica de la comarca, de cara a imposar una política democràtica en tots els àmbits de la vida de les localitats.

"El Pla d'Urgències és un intent seriós de tots els estaments de la ciutat per donar una resposta consensual a la greu crisi de Sabadell" (Foto d'arxiu)

El govern rep els signants de la "Carta"

"Solucions d'emergència per a Terrassa", promet Abril Martorell

TERRASSA (Pau Monterde).— Per fi el govern ha decidit escoltar les forces polítiques i socials de Terrassa i discutir amb elles el contingut de l'anomenada "Carta de Terrassa", redactada conjuntament per totes aquestes forces per tal de trobar una sortida a la crisi industrial de la ciutat. En efecte, el passat dia 16 de maig, Abril Martorell va rebre una representació dels signants de la "Carta de Terrassa", junt amb el diputat de la minoria catalana Miquel Roca Junyent, i prometé plantejar la qüestió al govern per tal de trobar solucions d'emergència.

En el comunicat unitari facilitat pels representants terrassencs en una roda de premsa posterior a l'entrevista, celebrada a l'Ajuntament de Terrassa, es qualificava aquesta d'enormement positiva, ja que Abril Martorell "va demostrar que s'havia fet càrrec plenament de la greu situació en què es troba la ciutat de Terrassa", i que "va aplaudir la singular iniciativa terrassenca de fer convergir ideologies tan distants com poden ser les de patronals, partits polítics, centrals sindicals i Ajuntament, essent aquesta la primera vegada que arriba al govern un document de tanta importància redactat en la forma en què ho ha estat".

El ministre va relacionar la possibilitat de donar solució als problemes terrassencs amb l'aplicació dels pactes de la Moncloa, i concretament amb

l'aplicació d'alguns aspectes colaterals de la normativa d'aquests que encara no s'han posat en pràctica. El cas de Terrassa podria servir d'experiència pilot en aquests i altres aspectes, com per exemple el control de les oficines de col·locació. D'altra banda, totes les solucions que es puguin aplicar, estaran en funció d'abordar a més llarg termini un pla de reconversió industrial per a Terrassa.

Es planteja també la possibilitat de crear una comissió mixta amb representants de la ciutat i de l'Administració central per tractar de forma permanent el tema de la Carta de Terrassa i el seguiment concret de la seva aplicació. El ministre es comprometé a cercar vies de contacte permanent, encara que sense aclarir quines podien ser. En aquests moments està pen-

Una situació desastrosa

El Vallès Occidental, amb una població de 555.199 habitants (dades de 1.975), és una de les comarques més denses de tot Catalunya: 886,9 h./Km². És una comarca de població molt jove i es pot considerar com a totalment urbanitzada: el 92,9 per cent viu a poblacions de més de 10.000 habitants. La urbanització de la comarca, relativament recent, ha estat anàrquica i sense tenir en compte les necessitats mínimes col·lectives. El ràpid creixement de la població (a causa de les necessitats industrials i de l'emigració) i la falta de planificació ha concentrat un dels més alts déficits de serveis i equipaments col·lectius de tot Catalunya. El predomini aclaparador del sector privat sobre el públic, tant a l'ensenyament com a la sanitat; la política urbanística centrada en els polígons com Ciutat Badia o el futur Gallecs; les grans autopistes que travessen la comarca (penseu en el nus de Barberà), sense que per això les comunicacions i el transport entre les poblacions i amb Barcelona estiguin suficientment assegurats; la manca de fonts de finançament de la majoria dels ajuntaments; la contaminació alarmant a tota la comarca (vegeu l'Asland de Montcada, l'estat del riu Ripoll o l'asbestosi a l'Uralita de Cerdanyola). Tot això són elements d'una situació comarcal que, globalment, es pot qualificar de desastrosa.

Quant a l'estructura econòmica de la comarca, només cal dir que el factor determinant n'és la indústria: 80 per cent de la població activa. Si tenim en compte que el ram més important és el tèxtil (seguit en ordre d'importància pel metall i la construcció), i que aquest sector es troba des de fa anys en una crisi deguda a una estructura de baixa productivitat i a uns equipaments absolutament ultrapassats, podem constatar que l'activitat econòmica es troba en un greu perill. Això no és demagògia si tenim en compte les repercussions que té aquesta crisi sobre el sector metal·lúrgic i sobre tota la indústria auxiliar. Caldria ajuntar això al creixement constant de les xifres d'atur.

Si a tot aquest panorama hi afegim la crisi general dels ajuntaments i la manca d'instruments d'actuació a nivell global de la comarca de cara a incidir en aquest problema, queda clara la necessitat d'avançar alternatives i posar en peu els instruments que són necessaris per portar-les a terme.

JOAN TAFALLA

dent una nova entrevista amb els representants locals i el Govern Civil de Barcelona, així com diversos contactes amb la Generalitat per tal d'informar el Consell de les gestions realitzades.

La negociació unitària amb el govern no és obstacle, però, perquè els treballadors plantegin amb força llurs reivindicacions. Dijous de la setmana passada, la jornada de vaga al tèxtil, metall, construcció i hoteleria assolí un notable èxit. Va parar gairebé la totalitat del tèxtil i l'hoteleria, el 95 per cent de la construcció i totes les empreses del metall, tret d'AEG i Agut, que tenen un conveni propi que encara no coincideix amb el provincial.

La jornada de lluita, inscrita en el context de la protesta per les modificacions que està sofrint el projecte de llei d'Acció Sindical, s'inicià amb dues concentracions simultànies al Passeig i al Raval, que després convergiren en una impressionant manifestació per la Rambla d'Egara fins a l'Estadi Municipal. Hi van participar unes vint-i-cinc mil persones, responen a la crida efectuada per CGOO i UGT. Fonts de les centrals sindicals han assenyalat que aquesta ha

estat la manifestació més nombrosa celebrada mai a Terrassa.

Un cop a l'Estadi, representants de les centrals sindicals dirigiren la paraula als treballadors, ressaltant tots ells el procés seguit per la negociació dels convenis i l'estat actual d'aquests. A la tarda hi hagué una nova concentració al Raval de més de tres mil persones, convocada pels sindicats tèxtils de CCOO i UGT, per tal de realitzar una valoració de la jornada i fer conèixer els resultats de l'entrevista entre Abril Martorell i els representants terrassencs, sobre la Carta de Terrassa. Aquesta intervenció fou acollida amb un aplaudiment unànime dels assistents, que en tot moment donaren mostres del més gran civisme i responsabilitat, tant en les diverses concentracions de la jornada com en les negociacions amb les forces d'ordre públic per tal de realitzar la manifestació. De fet, la política de mobilització i negociació responsables s'està imposant a Terrassa com l'única política capaç de donar una efectiva sortida a la crisi amb el consens de tots els sectors socials i com l'única que pot garantir l'aplicació i concreció a la ciutat dels acords de la Moncloa.

La Festa de Treball al Vallès

«Celes» Sánchez: fer més venda militant

Celestí Sánchez, "Celes", és el secretari general del PSUC al Vallès Occidental. Al terreny on se celebra la Festa de TREBALL a la comarca, l'entrevistem.

—¿Quins són els objectius de la Festa?

—Essencialment tres, que estimem íntimament lligats: En primer lloc, la promoció de les publicacions del PSUC i, especialment, de l'òrgan del Comitè Central, TREBALL. En segon lloc, augmentar la nostra influència política entre les masses, ja que entenem el fet de ser el primer partit de la nostra comarca com el punt de partença que ens obliga a tenir una presència contínua entre la gent. I, finalment, engegar la campanya cap a les municipals que, tal com l'entendem nosaltres, no ha de ser un fet puntual, el de la pròpia campanya electoral, sinó un procés de mobilització de masses que n'elevi el nivell organitzatiu i que, alhora, doti el partit de les alternatives sobre els diferents problemes; les alternatives que, en concret i a cada lloc, necessita el nostre poble.

Per això la Festa té una part de diversió, però tam-

bé té un vast programa de col·loquis, debats, etcètera.

—¿Serà aquesta l'única festa anual de TREBALL a la comarca?

—No; ens orientem a fer aquestes festes d'una manera descentralitzada, i possiblement a les ciutats més grans caldrà plantejar-la a cada barri.

—És una festa comarcal ¿Quin paper hi juguen les organitzacions locals?

—Tenint presents els objectius de la Festa, les organitzacions locals hi participen directament, no solament amb l'esforç dels seus militants, sinó també amb estands propis on es plantegen els problemes polítics de cada localitat i l'alternativa comunista.

—Però, el seu esforç, ¿serà recompensat, econòmicament?

—Naturalment. En pri-

mer lloc perquè la nostra font essencial de finançament són les masses i, en segon lloc perquè les activitats que es realitzen, tot i que tenen preus molt populars, possibilitaran que les sempre inassolibles finances locals s'enforteixin, sobretot en previsió de futurs esforços.

—L'objectiu primari de la Festa és vendre i difondre TREBALL. ¿Quins altres mètodes de difusió feu servir?

—Pensem que la venda militant ha de constituir l'eix de la difusió de la nostra premsa i que cal centrar-la essencialment entre la classe obrera i, en especial, a les grans fàbriques, els barris, etcètera.

Estem preparant un programa d'enfortiment del partit a les grans empreses

"Celes": "augmentar la nostra influència política entre les masses"

a partir de crear agrupacions on no n'hi hagi. Una feina primordial d'aquestes agrupacions serà la difusió de la nostra política i de la nostra premsa.

A.B.

Presentada pel PSUC

Una proposta de govern per a Barcelona

Els propers dies 27 i 28, el Comitè de Barcelona del PSUC celebrarà una conferència per tractar sobre política municipal, moviment popular i eleccions municipals a la ciutat. Els eixos fonamentals sobre els quals girarà el debat varen ser presentats a l'opinió pública en una roda de premsa presidida per Jordi Conill.

L'avantprojecte de govern a Barcelona que es debatrà properament, s'inscriu dins un marc general de política dels comunistes catalans d'exigència de l'Estatut, eleccions al Parlament de Catalunya, llei municipal i Constitució.

L'AJUNTAMENT SEGONS EL PSUC

El Comitè de Barcelona defineix sis característi-

ques fonamentals del proper ajuntament democràtic de la ciutat. 1) Autonomia política i econòmica respecte a l'Estat i la Generalitat, sense refusar, per això, una estreta relació. 2) Ampliar la democràcia municipal, amb una assemblea sobirana de regidors presidits pel batlle, retallant les prerrogatives que la Llei de Règim Local i la Carta Municipal atorguen actualment a l'alcalde. 3) Descentralització. 4) Donar vies a la participació popular en la gestió municipal, revifant i donant protagonisme a les organitzacions populars dels barris. 5) Reforma administrativa i comptes clars. 6) Sanejament econòmic. És sabut que darrerament Socias Humbert ha estat a Madrid per aconseguir els milions necessaris per anivellar el "Deure" d'una Barcelona hipotecada a uns importants creditors que, com a tals, es poden permetre actuar com a grups de pressió.

EL PSUC GUANYARÀ LES MUNICIPALS

El secretari polític de Barcelona, Jordi Conill, va ser optimista davant els mitjans informatius escrits i la pròpia televisió catalana. El PSUC continuarà amb la seva idea d'anar a les municipals en coalició amb d'altres forces polítiques que, avui com avui, puguin garantir la implantació i aferrament d'un estil de treball democràtic en la vida municipal. En aquest sentit, es fa referència explícita al Partit dels Socialistes de Catalunya i a Convergència Democràtica, alhora que es pensa en un alcalde que pugui governar amb el consens necessari dels regidors. D'altra banda, la llista del Partit Socialista Unificat de Catalunya serà exponent dels diferents sectors de la ciutat.

Un mural a Sant Andreu

Promoció cultural del PSUC

Les Comissions de Cultura del PSU de Catalunya, amb la "Brigada Pablo Neruda", recorren els barris i pobles transportant obres d'art, patrimoni de tot el poble. Aquest ha estat el primer mural fet a Sant Andreu, Barcelona. En vindran d'altres... (Foto de Jordi Morera)

Amb el nom del nostre setmanari

Un equip de futbol a Mataró

A la barriada de Cerdanyola de Mataró i per iniciativa de l'agrupació del PSUC s'ha fundat la unió esportiva que porta el nom del nostre setmanari. Compta amb un equip de futbol que, durant els dies de la Festa Major d'aquest barri, disputarà un torneig amb altres equips de Mataró. De tots els trofeus que s'ofereixen per al primer classificat, el principal serà cedit pel nostre periòdic. La final d'aquest torneig serà a benefici d'una noia del barri que s'ha de sotmetre properament a una operació de transplantament de ronyó i no posseeix els mitjans econòmics necessaris.

Cal ressaltar que aquesta agrupació del PSUC té moltes activitats: secció de català, secció de judo, secció d'escacs i altres. Totes han tingut una gran acceptació, principalment entre els joves del barri. El professorat es compon de militants experts en els temes, que ofereixen unes hores del seu temps a l'ensenyament a l'escola de l'agrupació.

Les seccions que millor funcionen són les de català i escacs, sobretot l'última. Joves aprenents de l'esport de la ment es pre-

sentaren a un campionat regional i han aconseguit arribar a la final. En aquesta secció funciona una biblioteca especialitzada fins i tot amb traduccions de llibres d'escacs de l'idioma rus.

Els mateixos militants van fer la construcció interior del local de l'agrupació, que consta des d'un bar fins a una biblioteca i aules per a l'ensenyament de totes les activitats.

Aquest local no està només obert a la militància, sinó també a tota la gent del barri. Aquesta experiència ha estat molt positiva i ha repercutit en un gran augment de militants, ja que dóna a la gent del barri una oportunitat per conèixer més profundament el partit.

Pel que fa al campionat de futbol, hem de dir que els partits es disputaran el dia 25 i la final se celebrarà al camp del Camí del Mig el dia 28, a les 6 de la tarda. El director del nostre periòdic donarà el trofeu TREBALL a l'equip guanyador.

J.M.N.

CURSET DE FORMACIÓ per a SECRETARIS DE PROPAGANDA

Dies 30 i 31 de maig i 2 de juny

PRIMERA SESSIÓ

Descripció i valoració dels mitjans de comunicació i propaganda que s'utilitzen avui al PSUC. (Es passaran diapositives de cartells, butlletins, fulls, etc.).

SEGONA SESSIÓ

TEORIA DE LA COMUNICACIÓ

- * a qui i com ens comuniquem
- * quins mitjans utilitzem
- * com fer un cartell
- * utilització de la ràdio i megafonia
- * imatge

TERCERA SESSIÓ

REALITZACIÓ PRÀCTICA D'UNA CAMPANYA DE PROPAGANDA

El curset estarà a cura d'un equip de professionals de la imatge i comunicació del PSUC.

Preu d'inscripció: 200 pessetes.

Organitza la Secretaria d'Informació i Propaganda del Comitè de Barcelona conjuntament amb el CPC.

Inscripcions a: Vallespir, 171, o a Santa Anna, 11. Barcelona. Telèfons: 321 21 54 i 301 23 90.

La comissió d'esports del Comitè Central del PSUC convoca tots els companys interessats en aquest tema a assistir a la reunió que tindrà lloc el dia 3 de juny (dissabte) a les 5 de la tarda al local del Comitè Central, Ciutat, 7, Barcelona. L'ordre del dia de la reunió serà el següent: 1) Presentació de les tasques i objectius de la Comissió. 2) L'esport en el moviment popular. La perspectiva de les eleccions municipals. 3) L'assemblea catalana de l'esport. La Generalitat i l'esport.

Hem decidit llençar des de la redacció de TREBALL un seguit de propostes a fi de contribuir a impulsar els debats en curs, que interessin no sols el partit, sinó més enllà, amplis sectors de l'opinió ciutadana.

Hem pensat que la millor manera de procedir seria la següent: des de la redacció proposem un tema i demanem un o més articles sobre ell, cridem els lectors i amics que escriguin per donar llur opinió, i finalment, després de dues setmanes, la redacció clou el tema fent-ne una petita síntesi. No cal dir que acollirem amb interès les cartes —forçosament breus— dels lectors, tant aquelles que participin al debat com les que ens proposin nous temes de discussió.

Pensem que, d'aquesta manera, TREBALL pot contribuir a dinamitzar i al mateix temps a donar mecanismes de canalització als debats i discussions en curs, senyal inequívoc de vitalitat dintre del nostre partit. Cal anar més lluny, i és el que volem fer des d'aquestes pàgines.

La nostra intenció, en iniciar aquesta Tribuna, és potenciar un debat sobre un problema que ens toca de prop. La situació a França, i d'una manera diferent a Itàlia, el comportament dels seus partits d'esquerra, l'estructura social i política d'aquests països impliquen unes perspectives que a termini més o menys llarg poden ser les nostres. La qüestió del consens enfront de la crisi, la defensa i ampliació de la democràcia,

etcètera, no són coses acadèmiques. L'eurocomunisme, fins no fa gaire, era poca cosa més que un "projecte polític i social" del qual no teníem altra cosa que unes línies genèriques. ¿Com respon l'eurocomunisme a les primeres grans proves? ¿Què passa si es retrocedeix electoralment (o si no s'avança)? Mil qüestions més haurien de sortir entre tots, a fi de buscar-hi respostes col·lectives.

Comencem avui amb la col·laboració de Màxim Loizu, autor de "Què és el eurocomunisme" (Editorial Avance, Barcelona 1977).

LA REDACCIÓ

La Tribuna de Treball

¿Està en crisi l'estratègia eurocomunista?

A Espanya, on s'ha manifestat, a les nostres files, alguna tendència a reduir el compromís històric al fet de tenir dos "ministres" en un Consell o estampar una firma al Pacte de la Moncloa, es pot estendre fàcilment la impressió que l'estratègia eurocomunista està en crisi: l'esquerra francesa ha estat novament derrotada i la seva unió no sembla que mereixi aquest nom; el PCF ha estat acusat, per sectors de la seva pròpia militància, de tirar endavant una "estratègia de la derrota"; a Itàlia, la DC es consolida i el compromís històric pren la forma ara d'una tortuga; ara d'un cranc. La coincidència d'ambdós fets pot induir a una impressió precipitada sobre la validesa de l'eurocomunisme, sobretot en jutjar-lo com una doctrina aplicada amb igual coherència pels partits comunistes que, amb més o menys força, se'n reclamen.

Tanmateix, la base sobre la qual se sosté, o sigui la política de construcció del consens, no és un punt d'arribada a través de la transformació social: potser l'error de l'esquerra francesa, i del PCF en particular, és l'èmfasi amb què s'ha insistit a "començar" a canviar la societat francesa "a partir de la victòria electoral", "a partir del programa comú", esperant potser que les virtuts de tal programa aconseguirien aqueixa "unió del poble de França" que la pràctica política de comunistes i socialistes francesos no aconsegueix concretar ni tot just com un esbós.

Ni el consens és simplement un punt de partença, ni tampoc no és una política d'acords per dalt, sense la base real de suport, perquè llavors el consens pot esdevenir conciliació, o consentiment unilateral sense contrapartida. L'estratègia del consens es fonamenta en un intent ambiciós: recompondre la unitat trencada de les masses, de la gran majoria del poble. L'escissió de les masses en blocs socials i polítics ha estat una constant històrica d'Europa; les derrotes que ha sofert l'esquerra, i el conjunt de les masses no monopolitzat per ella, varen replantejar en el moviment comunista una nova concepció del canvi social, a partir de la recom-

posició del poble i dels seus components fonamentals (a això al·ludeix la "nova formació política" esbossada als programes del PCE i del PSUC); però aquesta recomposició passa necessàriament pel reconeixement de la legitimitat de totes les opcions que hi ha a les institucions de masses (partits polítics, sindicats, institucions ciutadanes, aparells de poder, instruments de cultura). És cas de reconèixer que les institucions de classe pròpies de la societat liberal s'han anat transformant —i ho faran encara més— en institucions de masses, no solament perquè esdevenen mediatitzades per les masses sinó perquè l'apropiació de les esmentades institucions no és ja exclusiva de tal classe social o de tal altra. Per això els partits de la dreta tenen un electorat també obrer i moltíssimes vegades han de defensar opcions o interessos que no corresponen als d'una sola classe (drets socials, reformes fiscals, drets cívics, etcètera).

Aquesta i no pas cap altra és l'explicació del fet que, per exemple, els comunistes italians no hagin plantejat mai a Itàlia ser "una alternativa de poder" a la Democràcia Cristiana. Amb més de trenta anys de presència activa a la política del seu país; amb experiència en l'exercici i la gestió del poder a tots nivells; amb més d'un terç dels vots totals; amb una crisi econòmica, cívica, social i cultural com la que travessa Itàlia, i amb una influència en la vida i la societat italianes que converteixen el PCI en un partit amb prou mèrits per plantejar-se ell mateix com a tal alternativa, sembla incomprensible que no defensin aquesta actitud.

Però precisament en el seu rebuig d'aparèixer com l'alternativa única de poder rau l'essència de l'estratègia eurocomunista. Una estratègia que es basa en el plantejament consensual de la política i no en el plantejament bipartidista.

Un plantejament bipartidista de la política consisteix bàsicament a considerar vàlides només les opcions pròpies: les altres han de resignar-se a esperar la seva oportunitat electoral, i resten reduïdes a un paper passiu, a tot estirar a ser

la veu de la consciència de l'opció que governa. Aquesta concepció, aplicada per la socialdemocràcia a tot Europa (i s'hi afegeixen en general els socialistes de l'Europa del sud), és en el fons una concepció contra les masses, ja que manté l'actual disgregació i escissió del poble en dues meitats, en blocs separats que governen alternativament en el millor dels casos (Suècia, República Federal Alemanya) o que, en el pitjor, s'enfronten en relació de desigualtat (França), amb un d'ells obligat al paper d'oposició passiva.

Un plantejament consensual de la política consisteix bàsicament a considerar en la pràctica política diària un dels principis més cars a l'eurocomunisme: l'estructura plural de la societat; a la pràctica, el pluralisme mena a reconèixer a les altres opcions la mateixa legitimitat que a la pròpia, configurant el conjunt de totes plegades una legitimitat global i operativa. Amb aquest plantejament s'intenta evitar la perillosa bipolarització de la política i, encara més, la inoperància de bona part de les forces socials, mentre l'altra intenta imposar la seva opció. Totes elles, a les institucions de masses, han de lluitar amb igual legitimitat per opcions distintes però no pas excloents. Totes elles tenen el dret i l'obligació de construir solucions, sense esperar que unes diferències mínimes de vots confereixin aquesta capacitat a una sola d'entre elles i redueixin a la impotència totes les altres.

L'alternativa a l'estratègia eurocomunista no és pas un bipartidisme estèril i perillós, que està en crisi a Europa per la seva incapacitat per crear un espai real d'integració social. El terrorisme, la disgregació, la indiferència política són tares que apressen a aprofundir en la política de consens. La ratlla divisòria entre eurocomunistes i socialistes-socialdemòcrates no és, avui, la referència a uns principis abstractes o a uns noms sagrats, sinó la política que tendeix a unir el poble, a reconstruir la seva unitat, o a dividir-lo, disgregar-lo i allunyar-lo de la política.

MAXIM LOIZU

agenda

Divendres, 26 de maig

● Quim Sempere, director de Nous Horitzons, dins dels actes de "La Festa de Treball", a Sabadell, parlarà sobre el projecte de marxa cap al socialisme en la democràcia, a les 20 hores, al Col·legi Ribot i Serra.

Dissabte, 27 de maig

● Dins dels actes de "La Festa de Treball" del Vallès, Josep Lluís López Bulla i Antoni Lucchetti parlaran sobre "La crisi econòmica i la sortida que proposa el PSUC" i sobre "La política sindical", a les 19 hores, al Col·legi Ribot i Serra, de Sabadell.

● Gregori López Raimundo participará en un míting a Malgrat de Mar i parlarà sobre la situació política i el paper del PSUC. L'acte es farà a les 20 hores.

Dilluns, 29 de maig

● Gregori López Raimundo, Antoni Gutiérrez, Enrico Berlinguer i Santiago Carrillo, al gran míting del PSUC a la Monumental de Barcelona. 8 del vespre.

Dimarts, 30 de maig

● Jordi Solé-Tura participará en una conferència al Casal de Cultura de Sant Boi a les 20 hores, on parlarà sobre "La Constitució i la política de concentració".

serie C Nº 21566

TU ETS EL NOSTRE CAPITAL

EI PSUC

no té altres ingressos que l'ajut dels seus militants i amics.

La campanya electoral ja ha començat PARTICIPA-HI PER UNS AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS

"La campanya d'ajut a les municipals"

Ultrapassats els deu milions

Més de 10 milions de pessetes (exactament 10.551.098) han ingressat fins ara les organitzacions del PSUC per la venda dels bons d'ajut a la campanya de les eleccions municipals. Quant als percentatges de venda de les organitzacions, són els següents: Ripollès, 100 per cent; Vallès Oriental, 50; Alt Urgell, 40; Anoia, 40; Girona, 40; l'Hospitalet, 40; Sant Adrià, 40; Badalona, 38; Maresme, 38; Bages, 35; Baix Ebre-Montsià, 35; Bergadà, 35; Lleida, 35; Sta. Coloma de Gramenet, 35; Baix Llobregat, 30; Osona, 30; Barcelona, 26; Garraf, 20; Reus, 20; Vallès Occidental, 20; Tarragona, 15.

A nivell individual, cal destacar l'esforç del company Josep Cervantes de Lleida que ja ha liquidat 50 talonaris, és a dir, 125.000 pessetes. Dins les empreses, els resultats són molt positius. Per exemple, a la Pegaso han venut 180 talonaris dels 181 assignats.

La propera liquidació es farà el dia 3 de juny.

NOTA DEL SECRETARIAT

El Secretariat del Comitè Central ha examinat la marxa de la campanya d'ajut per a les eleccions municipals.

Les primeres liquidacions confirmen la bona acollida popular, que ja havíem constatat en el curs d'aquest primer mes de campanya. Una millor atenció organitzada per part de tots els comitès del partit i una més gran assumpció per tots els militants ens han de permetre d'arribar a més extensos sectors de la població i d'aconseguir, per tant, plenament els nostres objectius.

Resolució del PSUC

Anul·lada una decisió d'expulsió

Amb data 18 de maig de 1978, el Comitè Executiu del PSUC ha fet pública la següent resolució:

"El Comitè Executiu del PSUC ha acordat anul·lar la decisió d'expulsió del partit del company Jordi Albert, adoptada en la dècada dels seixanta, i fer públic aquest acord per tal que serveixi de precedent perquè puguin incorporar-se al partit companys que, en el passat, foren objecte de sanció per causes o circumstàncies que han estat superades."

un periódico
del pueblo

"Cal assegurar el progrés cap a una guarderia pública, definint els passos que cal anar fent..."

"Les Escoles Bressol volem tornar a ser reconegudes": una reivindicació en marxa (Fotos de Jordi Morera)

El patronat municipal de Barcelona

Guarderies: una experiència peonera

La creació a Barcelona d'un Patronat Municipal, com l'instrument més adequat en l'actual context per potenciar l'acció pública en el terreny de l'educació entre 0 i 3 anys, és una antiga reivindicació de les llars infantils sense afany de lucre (que des del 1973 s'agrupen en una coordinadora a nivell de Barcelona). Els batlles Massó i Viola van escoltar reiterades demandes de crear aquest Patronat, concebut com a instrument de treball envers la ciutat, amb la participació ciutadana en la seva gestió. Però no es va aconseguir res fins que l'actual batlle Socias va proposar al consistori municipal la creació del Patronat amb una dotació inicial de 50 milions de pessetes, destinada exclusivament a obres i millores.

Segons els estatuts aprovats pel ple municipal, la gestió correspon a un consell compost per sis representants d'entitats ciutadanes o persones de reconeguda competència en la matèria, dos particulars o representants d'organitzacions o entitats que ajudin econòmicament al sosteniment de la Fundació, tres regidors del consistori i el delegat de serveis a qui correspongui la matèria de guarderies (en l'actual organització és el de Promoció Ciutadana). La designació dels diversos components correspon a la Comissió Executiva Municipal.

Segons els estatuts, l'actuació del Patronat s'ha de dirigir

avui. c) Aprovar les normes que defineixin en quines condicions les guarderies privades podran ser absorbides pel Patronat. d) Ajudar econòmicament les guarderies sense afany de lucre, que compleixin les condicions que el Patronat fixi. Tindran prioritat en rebre aquesta ajuda les guarderies que estiguin en procés d'absorció pel propi Patronat. e) Elaborar normes d'actuació de les guarderies per assolir llurs finalitats psicopedagògiques, socials i sanitàries. f) Inspeccionar i assessorar les guarderies pròpies i les que siguin ajudades pel Patronat, així com les que ho demanin.

Com es pot veure, els Es-

porant-hi totes les guarderies privades que vulguin. Això fa del Patronat un instrument en principi molt útil en la perspectiva d'una alternativa democràtica de l'ensenyament, a nivell de llar. Cal recordar que la guarderia no és considerada una instància educativa per part del Ministeri d'Educació sinó a partir dels 2 anys.

Ara bé, en la situació d'un ajuntament de transició, d'unes eleccions municipals que desgraciadament semblen cada cop més llunyanes, un patronat d'aquestes característiques (experiència única a Espanya) pot topiar amb serioses dificultats per tirar endavant una actuació progressiva i coherent. I la història que s'ha donat des del desembre passat (data de la seva aprovació per part de l'Ajuntament) ens ho confirma.

S'ha constituït un Consell provisional i el batlle ha designat un director per tal de tenir uns criteris d'actuació a punt en el moment que el Patronat estigui legalitzat i disposi de recursos econòmics propis.

Avui, els estatuts no han estat encara aprovats per l'Administració Central, com tampoc l'Ajuntament no ha aprovat la dotació econòmica global corresponent a l'exerci-

ci del 1978 (ha avançat recentment 15 milions de pessetes). Els intents d'aconseguir recursos econòmics diferents dels municipals tampoc no han donat resultat. Ni l'Administració Central (Ministeri del Treball i Ministeri de Sanitat), ni altres possibles fonts (per exemple, Caixes d'Estalvi, etc.) no han volgut posar diners a disposició del Patronat. I el fet de la no-legalització del Patronat li treu, sens dubte, possibilitats.

D'aquí venen algunes de les contradiccions en què es mou el Patronat. D'una banda, en Socias trasllada tots els problemes que arriben a l'Ajuntament (i n'hi ha molts) al Patronat, com si aquest estigués en condicions de resoldre'ls, i de l'altra no hi ha recursos econòmics de moment, a espera de la partida que aprovi el mateix Consistori.

Com a conseqüència, pot donar-se un desgast del Patronat en la mesura que assumeixi una corresponsabilització amb l'Ajuntament que, donada la situació, no li correspon en absolut, i que arrossegui les entitats ciutadanes. Però també pot donar-se un bloqueig de les relacions Patronat-Consistori, en la mesura que l'Ajuntament adopti una posició de voler imposar els seus propis criteris al Patronat. Cal tenir molt clar que el

Patronat no és el responsable de la dotació econòmica que li faci el Consistori. En aquest sentit, la posició de la Coordinadora va ser molt encertada quan va convocar fa un parell de setmanes una concentració a la plaça de Sant Jaume reclamant d'en Socias que doti d'una vegada el Patronat, com a requisit imprescindible perquè pugui anar endavant. Aquí, com en tants d'altres aspectes, la mobilització popular és bàsica per assegurar el contingut progressiu i democràtic de l'actuació municipal.

Caldrà el tacte i flexibilitat necessaris per evitar el bloqueig del Patronat, i perquè aquest pugui dur a terme una política que no sigui de simple beneficència social, sense cap perspectiva, ni que tampoc no es deixi endur per un perfeccionisme pedagògic que en les actuals condicions és inviable.

Quant a l'administració dels recursos, es tracta d'avançar en la reducció de les quotes, ja que la gratuïtat per a tothom és un objectiu inassolible en les actuals condicions. Aquesta reducció ha de beneficiar prioritàriament els sectors socials que més ho necessiten, de manera que no passi el que s'ha donat bastant amb la política de subvencions a l'escola privada (a nivell d'EGB). Ara bé, el criteri de

prioritat social ha d'anar unit al procés de millorament qualitatiu del servei. Cal avançar en la unificació de les condicions actuals i en la direcció del model que es consideri correcte des d'un punt de vista psicopedagògic, etcètera. Aquest procés serà més o menys ràpid segons les disponibilitats econòmiques del Patronat durant els propers anys, encara que en aquells aspectes amb nul·la o menor repercussió econòmica (com per exemple la gestió democràtica) es pot i s'ha d'avançar molt més acceleradament.

En qualsevol cas, l'ajuda del Patronat no ha de tenir un caire privatitzador. S'ha de distingir clarament el que és una ajuda al funcionament (despeses corrents), del que és una ajuda d'inversió. En el cas de millores materials als centres, l'ajuda ha de fer-se sota el control directe del Patronat, i dins de la planificació de la creixent unificació de les condicions. I en qualsevol cas, cal assegurar el progrés cap a una guarderia pública, definint els passos que cal anar donant per tal d'arribar en un termini moderat (per exemple cinc anys) a una unificació de les condicions de totes les guarderies tutelades pel Patronat, segons els òptims que el Patronat consideri oportuns.

JORDI VIVES

"Cal un sistema de guarderies públiques a la ciutat de Barcelona"

a) Conèixer les necessitats reals de Barcelona. b) Crear i mantenir guarderies municipals absorbint les existents

tats permeten iniciar un procés d'avenç cap a un sistema de guarderies públiques a la ciutat de Barcelona, incor-

llengua

per ENRIC VIVES

Cadascú al seu tarannà

¿Què és més correcte, dir *ell cantà molt bé la cançó* o bé *ell va cantar molt bé la cançó*? Ho hauréu sentit dir o ho hauréu llegit de les dues maneres, i molt més sovint de la segona que no de la primera. Bé, sobre la correcció d'una o altra forma, cal dir que ambdues són correctes, igualment correctes. Llavors, algú es preguntarà quina diferència hi ha i quan cal fer servir la forma simple o la forma composta, que s'anomena perifràstica (dispenseu que escrigui una paraula tan estranya, però es diu així, què hi farem!).

Anem a pams. El pretèrit perfet d'indicatiu en català és (continuant amb el verb cantar): *jo cantí, tu cantares, ell cantà, nosaltres cantàrem, vosaltres cantàreu, ells cantaren*. Però en la major part dels parlars, es fa servir gairebé exclusivament, per expressar aquest temps verbal, l'esmentada forma perifràstica que consisteix a anteposar a l'infinitiu les formes *vaig o vâreig, vas o vares, va, vam o vârem, vau o vâreu, van o varen*. I així tenim, exactament amb el mateix valor que la forma simple: *vaig cantar, vares cantar o vas cantar*, etcètera. No hi ha cap diferència de sentit, ni el més petit matís, entre *el Joan i la Nuri cantaren i ballaren* i *el Joan i la Nuri van cantar i van ballar*.

Si totes dues formes són igualment correctes, si no hi ha cap diferència de sentit entre elles, torna a sorgir la pregunta ¿quan cal fer servir l'una o l'altra? En realitat, aquest és el motiu del comentari d'avui. No preteníem pas explicar una cosa que tothom sap, com és la coexistència de les dues

maneres de fer el pretèrit perfet d'indicatiu, sinó parlar de l'ús d'aquestes dues maneres.

Ja hem dit abans que en la major part dels parlars catalans, de bon tros, es fa servir el perifràstic. I la cosa més natural del món és que cadascú s'expressi de la manera que li és habitual. I aquí notem que hi ha persones que, tot i que quan parlen sempre usen *vaig comprar, vares venir...* es passen a la forma simple quan escriuen, suposem que perquè consideren que és més correcta. És aquest equivoc que volíem desfer. Creiem que la forma més correcta és aquella que és natural en cadascú. Amb això no volem pas privar l'ús de la forma simple a aquelles persones que no la fan servir habitualment o a l'inrevés; de vegades, per raons d'estil, pot convenir canviar esporàdicament. Tanmateix, considerem antinatural i forçat el canvi sistemàtic quan s'escriu i volíem aclarir que no hi ha cap motiu per canviar perquè tan correcta és una forma com l'altra.

I, encara, cal dir que algunes de les persones del pretèrit perfet d'indicatiu semblen estranyes, fins i tot ridícules, pel fet que no es fan servir mai. Llavors, quan les clavem en un escrit, pensant que ho fem d'allò més bé, resulta que ho fem d'allò més malament perquè queda artificial. Per exemple, la primera persona del singular. Dir (o escriure, que tant se se val) *jo vaig venir tot content, però me'n vaig anar molt pansit* és ben natural i a ningú no se li farà estrany. Però, compareu: *Jo vinguí tot content, però me'n torní molt pansit*.

NÚMERO PREMIAT AMB EL VIATGE A MALLORCA

En la rifa celebrada amb motiu de la Festa del Baix Llobregat, ha sortit premiat amb el viatge a Mallorca el número

12952

Es prega al posseïdor del bitllet corresponent que es posi en contacte amb el Comitè Comarcal del Baix Llobregat del PSUC, carrer Capità Cortés, 44, entresol, tercera, Sant Feliu de Llobregat.

La II Fira del Llibre: la darrera esperança

La I Fira del Llibre de Barcelona va coincidir amb les eleccions del 15 de juny. Recordo la pressa dels diversos col·lectius polítics per empaperar els nous espais que sorgien de les noves casetes: les activitats nocturnes d'UCD van guanyar la primera etapa, superada després per Socialistes, PDC, PSUC, Esquerra. Recordo també la reconversió de les parades en lloc d'encontre polític i de profecies electorals. (Un conegut escriptor científic, ex-PTE, assegurava que l'Esquerra aconseguiria el 20 per cent de vots i ens suggeria la possibilitat de sumar-nos a un èxit absolutament garantit, deia.)

La Fira se'n va ressentir. Els resultats eren avaluats amb pessimisme. Un ben conegut llibreter de la Diagonal ens deia que ni tan sols havia cobert les despeses de la inscripció i instal·lació.

Enguany la Fira torna, després d'un dia de llibre massa carregat d'anormalitats i massa pessimista. Les novetats, que la vaga de Gràfiques havia encallat, han anat traient cap al llarg del maig, si bé no pas totes. La II Fira s'ha convertit en una darrera esperança d'un ram preocupat, no solament per la crisi sinó també per l'intrusisme, la competència deslleial, el contacte insuficient entre editor i llibreter, etc. Tot això, els llibreters ho han tematitzat en el marc del Congrés de Professionals Llibreters dels Països Catalans, que va tenir lloc a Calella de la Costa, els dies 13, 14 i 15 de maig passats. Un Congrés que obria portes sense aspiracions a síntesis definitives ("No pretenem arrodonir un treball i deixar-lo acabat, sinó obrir camins per continuar analitzant, oferir esquemes de treball, aconseguir posicions en comú davant els problemes generals"), però que naixia amb l'obsessió per saber què volia dir fer de llibreter: "Volem analitzar la situació del comerç dels llibres als Països Catalans: conèixer la panoràmica real de la llibreria: la gran llibreria, la llibreria mitjana, la llibreria de barri, la llibreria de comarques..."

D'entre les conclusions del Congrés de Llibreters, n'hi ha que són d'una gran transcendència cultural i política: per exemple, la necessitat de promoure un Institut del Llibre Català, amb objectius sem-

blants a la Institució de les Lletres Catalanes de l'any 1937, l'objecte del qual seria el foment del llibre en llengua catalana, preocupant-se de l'existència del llibre escolar en català, subvencionat, de la presència del llibre català a les biblioteques existents i la

llibre. Un capítol especialment dramàtic és el de la venda dels llibres de text, que sembla barrat als llibreters. Que una de les conclusions del Congrés fos: els llibreters diuen no a l'augment del preu dels llibres de text, cosa possible si s'eliminen els "sobres" que l'editor lliura sota mà al col·legi per tal que triï tals o quals llibres... En aquest punt, hi ha encara una interferència d'un altre signe: el canal entre editorial i alumne comença a ser, darrerament, l'associació de pares, l'associació de veïns o d'altres entitats de signe popular. Amb aquest sistema, és fàcil oposar llibreters i entitats cíviques: fàcil i deslleial. Importa saber

re-centrar el debat i aconseguir formes de col·laboració positives i progressives entre editors, llibreters, associacions de pares i mestres, amb una fita: millorament de la qualitat del llibre i abaratiment del seu cost.

Pel que fa a la problemàtica del llibre català, aquesta és diferent a Catalunya-Principat que al País Valencià, on l'anticatalanisme, d'una banda, i el boicot dels mitjans de comunicació, així com una certa manca de narrativa valenciana, fan més difícil la normalització de la venda de llibres en català.

IGNASI RIERA

"La Fira torna després d'un dia de llibre massa carregat d'anormalitats i massa pessimista"

creació de noves, així com de l'ensenyament efectiu del català a les escoles, o bé d'edicions de llibres bàsics de la cultura catalana no comercials.

Un altre dels punts de preocupació dels llibreters és el de l'intrusisme: cada cop hi ha més canals per a vendre llibres que no tenen res a veure amb les llibrereries (vendes domiciliàries, per correu, en el marc de festes político-socials) amb la consegüent degradació del

Amb moderat optimisme

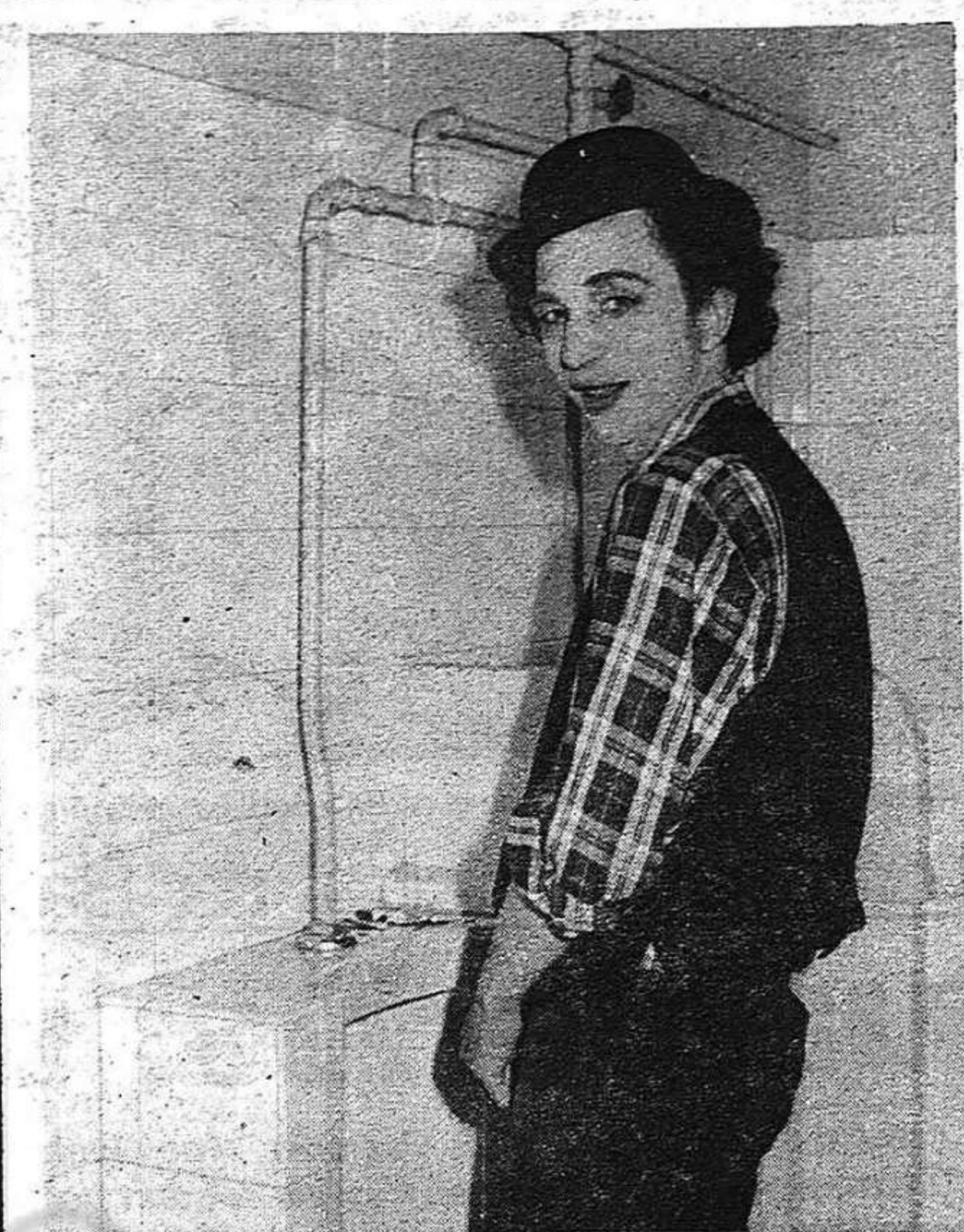
Teatre: dos objectius immediats

Per a la gent de teatre, l'any 76 també va ser temps d'esperança: les eleccions, el triomf de les forces democràtiques, la recuperació de la Generalitat i la constitució del seu Consell Executiu, feien preveure, pel que fa als condicionaments del teatre, uns canvis tan substancials com la instauració d'unes garanties per al ple exercici de la llibertat d'expressió i d'una Generalitat amb capacitat per reprendre una política teatral democràtica i orientada a la reconstrucció de les nostres estructures teatrals. La censura prèvia, totes les traves administratives i la política centralista i anticatalana havien de ser aviat un record del passat; la manca d'una estructura organitzativa, de mitjans materials, de locals on atènyer un públic popular, de pressupostos, d'equipaments tècnics, etcètera, la supervivència del teatre català basada en la voluntat de resistència i en l'esforç voluntarista, era una situació que començaria a canviar aviat. En aquest sentit, coincidien la presentació de la ponència de Teatre del Congrés de Cultura Catalana i l'inici de l'elaboració de l'alternativa de teatre del PSUC, actualment en premsa.

Sabíem, però, que els resultats no serien visibles a curt termini, que remuntar la situació en què el teatre surt del franquisme exigeix temps, pressupostos i treball. Però sabíem també que les condicions que han de fer possible la reconstrucció del nostre teatre començaven a donar-se.

Tanmateix, dos fets enterboleixen aquest moderat optimisme nostre, dos fets que són conseqüència de la flemma del govern UCD quant al ritme d'implantació d'una situació realment democràtica.

En primer lloc, el consell de guerra contra els Joglars, un dels grups més representatius del nostre teatre actual i de la

Oriol Tramvia (Foto d'Enric Galcerà)

Presentació de "Cabra"

El dissabte 20, l'oficina CABRA va presentar els seus afiliats al Palau dels Esports: Oriol Tramvia, Orquestra Plateria, Sisa i Companyia Elèctrica Dharma. El recinte es va emplenar —darrerament, el rock, l'espectacle musical i la marxa emplenen grans recintes i ben contínuament— i el treball ofert va constituir un dels esdeveniments musicals més importants dels darrers temps. Un Oriol Tramvia sensiblement millorat, encara que no aconseguí sintonitzar amb l'auditori; l'Orquestra Plateria fent ballar tothom en una pista plena de gom a gom: rock and roll, boleros, sambas, Cha, Cha, Cha..., Jaume Sisa en una magistral barrija-barreja i estrenant músics nous, i els Dharma en un extraordinari concert de comiat al seu pianista, Jordi Soley i presentació del seu nou àlbum, "L'àngel de la dansa". Al costat del perfecte acompanyament del grup, de la peculiar música amb segell Dharma, un muntatge visual podríem dir que de plàstica dinàmica.

El nombrosíssim públic —més de 8.000 persones— que feia suar el recinte va sortir content. La música popular catalana d'avantguarda cada cop interessa més gent, sectors de públics diferents, entre d'altres coses perquè el seu és un espectacle molt acurat i sobretot, sempre nou, sempre imaginatiu i sempre musicalment interessant.

A.B.

CONVOCATÒRIA

Militants i simpatitzants del PSUC que treballin en la problemàtica de la sanitat als barris i comarques de Catalunya.

10 de juny, 5 de la tarda
Carrer de la Creu, 33. Badalona
(Antiga carretera Barcelona-Mataró)

Ordre del dia:

- * Aportació de les experiències dins els moviments unitaris, Taules o Comissions de Sanitat, accions de masses, etcètera.
- * Coordinació per unificar criteris entre comarques i barris.

Convoquen: Comissions de Sanitat del PSUC de Badalona i Mataró. Secretaria, telèfon: 380 03 42.

COL·LECTIU DE TEATRE "IGNASI IGLÉSIAS"

"Gori-gori for you, darling"

El Col·lectiu de Teatre "Ignasi Iglésias" ha estrenat, al Casal de Sant Andreu, a Barcelona, "Gori-gori for you, darling", que d'alguna manera parteix del text del poeta mexicà Juan José Arreola "La hora de todos". A l'hora de comentar aquest treball des d'una vessant crítica cal tenir en compte que aquest grup, juntament amb "L'ou nou", busca consolidar en aquella barriada un Teatre Estable, en el sentit de proposar una programació continuada proporcionada fonamentalment per ambdós grups. Tant sí com no, ells serien els responsables conjunts de la marxa del Teatre Estable.

Primer va proposar un Shakespeare —"Coriolà"— que no va ser pas un treball del tot encertat. Ara, aquest "Gori-gori", amb unes dimensions que s'aparten força d'aquell. Aquí cal parlar d'un divertiment amb fons crític, o d'un "revival" made in USA, o d'una suma de "gags" de més o menys embalum. Hem de pensar també que els del Col·lectiu "Ignasi Iglésias" hagin tingut en compte, sobretot, el possible públic destinatari a l'hora d'escollir el text i a l'hora de "verticalitzar-lo". Els resultats ofereixen, en el seu conjunt, una més gran coherència en l'aspecte actoral respecte al Shakespeare, encara que a nivell

de text aquesta aportació em sembla summament mínima i bastant desfasada. Aquesta seria una primera pregunta bàsica: ¿Què aporta el present treball del grup a la nostra realitat cultural? I encara més: ¿Quina validesa té l'espectacle a l'hora de plantejar una política d'apropament d'un públic concretat a Sant Andreu al fet teatral? No cal dir que el tema és carregat de connotacions i que les respostes no són pas fàcils de concretar.

Damunt de l'escenari i fent servir el "collage" com a fórmula de muntatge, s'exerceix la crítica a un determinat "mode de vida" (el dels USA, anys 50), desmitificant-lo d'u-

El Col·lectiu Ignasi Iglésias: un bon grup per a un text minso i desfasat.

na manera més o menys suau. Companyies d'assegurances que garanteixen la "vida eterna", necessitats de "penediment final", moral burgesa, etcètera. Aquestes i d'altres són algunes de les parcel·les revisades per l'espectacle. Els noms de Saroyan o fins i tot de Casona sembla que deambulen per l'escenari. Tal com jo ho veig, tot el material posat en moviment té escassa identitat i sospito que molt poc poder d'atracció sobre l'espectador d'avui. Si l'espectacle, com a tal, té un punt de fluïdesa és gràcies a la feina del grup, en el qual figuren noms com els d'Alfred i Francesc Lucchetti, Lourdes Barba i Santos Hernández, amb vasta experiència en el camp del teatre independent. Esdevé clar que el Col·lectiu "Ignasi Iglésias" dona mostres de poder fer un teatre molt més sòlid, molt més rigorós i jo diria que molt més possibilista que no aquest.

De tota manera, i més enllà del poc cos d'aquest producte que el grup ofereix al Casal de Sant Andreu, penso que el repte que tant ells com els components de "L'ou nou" s'han llençat, val la pena.

Consolidar un Teatre Estable en aquesta zona barcelonina —seria el Teatre del Nord de la Ciutat (TNC)— és un fet d'indubtable interès i al qual tant els partits polítics com les associacions de veïns haurien de donar tot el seu suport i buscar entre tots fórmules de participació. Segons m'informava el propi Col·lectiu "Ignasi Iglésias", es compta ja amb un milió de pessetes atorgat per l'Ajuntament (abans que Joan de Sagarra entrés com a delegat de Cultura) que gestionaran els dos grups i el Casal.

Sembla que es faran tot seguit unes reformes del local a fi de procedir, al començament de temporada, a una inauguració del TNC com a Teatre Estable. La poca disposició inicial de Sant Andreu envers el teatre ha de ser vençuda (comptant amb ajuts econòmics) a base d'un treball professional rigorós, a base d'una programació equilibrada que, socialment i políticament, interressi a aquesta comunitat concreta, primer destinatari del Teatre Estable.

Hi caldrà treballar molt a fons. I amb urgència.

PÉREZ DE OLAGUER

Cinema

Festival de Cannes: el gran espectacle

No es pot negar al Festival Internacional de Cinema de Cannes la supremacia que té sobre qualsevol altra mena de festival que se celebra actualment. Desapareguda definitivament la Mostra de Venècia, la capitalitat del cinema ha passat a la bella ciutat de la Costa Blava, que té unes instal·lacions i un ambient que constitueixen un complex modèlic difícil de superar.

El Festival de Cannes d'enguany compleix la seva edició número trenta-u, i s'allarga durant setze dies d'infinites projeccions, rodes de premsa, actes socials i multitudinaris i tot allò que envolta aquest món inenarrable de la indústria cinematogràfica.

Durant tots aquests dies es reuneixen a Cannes artistes i tècnics, productors, distribuïdors i exhibidors, i tampoc no hi falten les estrelles i "starlettes" que, les nits de gala, són empaquetades per les cambres fotogràfiques. Són jornades d'una activitat intensa i esgotadora. Des de les vuit del matí fins a les dues de la matinada, el professional o l'aficionat pot estar devorant metres de cel·luloide sense parar. És una lluita contra el cansament i contra el temps. Cannes, si no es pren amb serenitat i no es planifica d'una manera adient, pot produir un "stress" de cinema-fòbia de llarga durada.

Però darrere d'aquest aparença publicitari i popular, dels cinemes guarnits, de les nits amb famosos, hi ha el veritable cor de Cannes, el que fa

batre sense interrupció la concentració més gran que la indústria del cinema celebra anualment. N'hi ha prou amb dir que, en aquesta 31 edició, s'hi presenten més de quatre-centes pel·lícules, hi assisteixen més de 1.500 periodistes de tots els països del món i hi ha un nombre incalculable de professionals del cinema. En aquests moments, el Festival de Cannes es mou entre el cinema de qualitat i el cinema popular. Quatre seccions: l'oficial, la setmana de la crítica, la quinzena dels realitzadors i "Un certain regard", componen el cos principal del Festival, però, paral·lelament a aquest, se celebra el Mercat del Film —sens dubte el més important del moment—, on es justifica amb escreix l'existència de Cannes. En aquest Mercat és on es fan les grans transaccions comercials de la indústria, s'estableixen contactes i es projecten accions conjuntes. Cannes es justifica així en aquesta doble vessant: la pròpia de la indústria i la que serveix perquè aquesta indústria es vengui entre els consumidors de cel·luloide, que cada cop són més.

Enguany, Cannes té un especial significat per al cinema espanyol i més concretament per al cinema català. Cinc produccions realitzades al nostre país prenen part a les diferents seccions del certamen. Dues pel·lícules de Madrid, *Los ojos vendados*, de Carlos Saura, i *Los restos del naufragio*, de Ricardo Franco, representen Espanya a la secció oficial; mentre que *Alicia en la España de las maravillas*, de Jordi Feliu, i *Bilbao*, de Josep Bigas Luna, ho fan a "La quinzena dels realitzadors". Finalment, a la secció "Un certain regard", hi és present *Ocaña, retrat intermitent*, de Ventura Pons.

Mai cinc pel·lícules espanyoles, i menys encara tres realitzades a Barcelona, no havien concorregut a Cannes.

No cal llençar les campanes al vol perquè, malgrat això, continuem sense una indústria cinematogràfica forta —a Catalunya, ni tot just existeix—; però sí que pot servir per reflexionar sobre la condició del cineasta espanyol i la seva abnegada i heroica feina de franc tirador. Cannes, com la mena de monstre que és, pot servir força bé per comprovar el calibre de les bales que fan servir els nostres autors.

MIGUELEFE

a treball recomana

Massimo Teodori
las nuevas izquierdas europeas
(1956-1976)
volumen II

Editorial Blume

LLIBRES

Las nuevas izquierdas europeas (1956-1976), Massimo Teodori (Barcelona, 1978).— Amb pròleg de Jesús Santos, Editorial Blume publica a la col·lecció Leviatan aquest estudi, en tres volums i un total de 866 pàgines, que recull els programes i propostes polítiques de les "noves esquerres". Un llibre de reflexió gairebé indispensable per a tota l'esquerra, tradicional i no, fet amb honestedat i més passió narrativa que no pas interpretativa.

MI informe sobre "El escudrón de la muerte", Helio Pereira Bicudo (Ultramar, Madrid, 244 pàgs., 1978).— A la col·lecció "Hechos reales" d'Ultramar, un text impressionant de denúncia política de la connivència de l'Estat davant l'aparició de la violència ultradretana, col·laboracionista de la policia política. La justícia, incapaç d'intervenir. Amb un pròleg de Joaquín Ruiz Giménez, que és un autèntic manifest a favor de la justícia.

Els anys del franquisme, Josep M. Colomer, Josep M. Ainaud, Borja de Riquer (Dopesa, col. "Conèixer Catalunya", 142 pàgs., Barcelona 1978).— Una eina útil. El llibre, obra

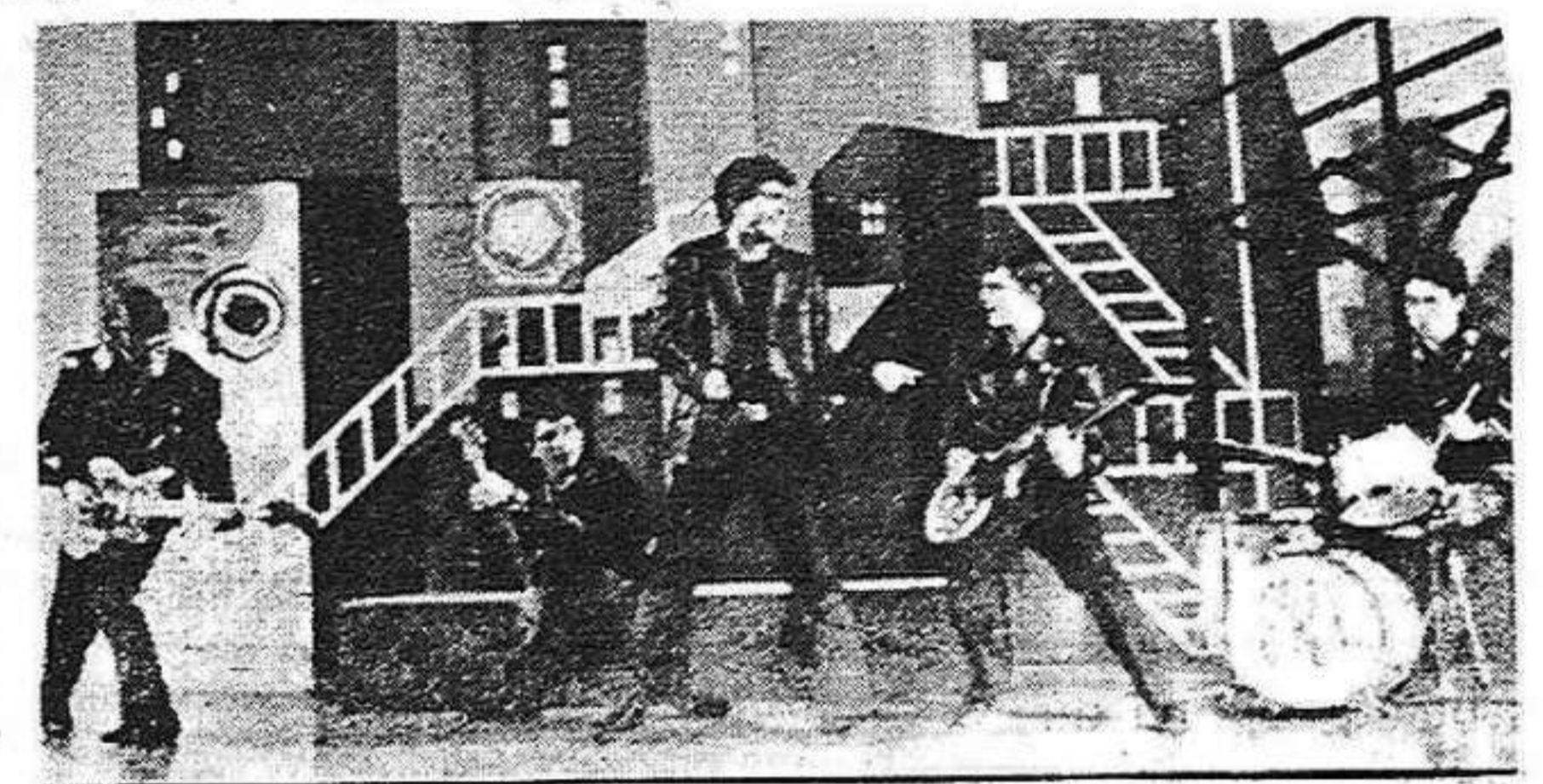
de síntesi de tres historiadors, ofereix una cronologia bàsica, comentada amb criteris molt perspicaços, per a continuar estudiant la lluita clandestina contra el règim franquista. Amb un breu diccionari polític.

CINEMA

Los inquilinos, de Bertrand Tavernier (Cine Publi-2, Barcelona).— Bertrand Tavernier, provinent del camp de la crítica cinematogràfica, ha aconseguit en aquest, el seu quart llargmetratge, una obra singular sobre la forma de viure en una gran ciutat. El que en principi podia ésser, una vegada més, la ja coneguda història d'amor entre un home madur i una noia jove amb més o menys pinzellades feministes, és ultrapassat per la lluita d'uns veïns per millorar les condicions dels contractes de lloguer i fer del barri una zona de retrobament de la comunicació. Val la pena veure-la.

DISCOS

Los Sírex (Ariola).— "Los Sírex" varen començar a cantar l'any 1959, i es varen convertir en un dels conjunts més importants dels anys seixanta, en plena era conjuntera. Ara s'han reeditat en un elapè algunes de les seves cançons més significatives, entre elles "La escoba", "Yo grito", "El tren de la Costa", "San Carlos Club", "Sin tus cartas"... Tornar a escoltar els "Sírex" és comprovar la "marxa" dels anys seixanta, aquell rock que ja es feia aquí i que no desmereix pas respecte de res, perquè els "Sírex" eren un grup amb idees pròpies encara que amb la natural càrrega de la bona època de la música anglosaxona. I els "Sírex" tornaran a actuar aviat, en un revival organitzat per Gay & Co.

"Els Sírex"

Esports

El Mundial de futbol, ja és a punt de començar

El Mundial que el proper dia 2 de juny començarà a l'Argentina ja està fent parlar amb motiu de l'explosió d'una bomba al centre de premsa de Buenos Aires.

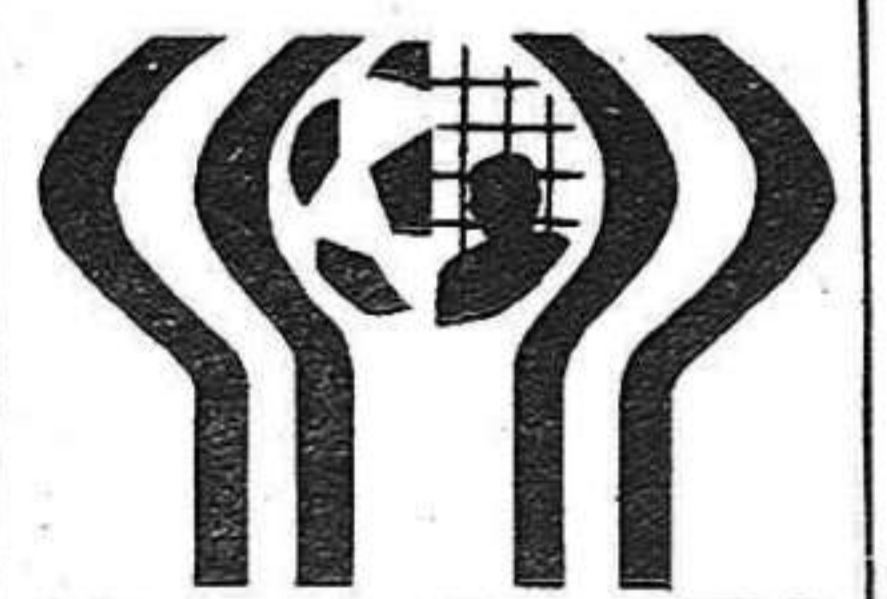
Cap partit polític, àdhuc els més esquerranistes, de l'Argentina, no s'ha atribuït aquest fet. En canvi, els partits majoritaris han donat a conèixer la seva versió, que és que pot molt bé ésser el mateix règim d'en Videla que ho ha fet per tal de tenir motiu pel rigorós control i vigilància que hi haurà, tant al voltant dels esportistes i llurs directius com sobre els companys de la premsa que viatgen per informar els lectors. Sabem de fonts certes que els diplomàtics argentins a tots els països esbrinen la personalitat política i social de cadascun dels enviats especials i, fins i tot, en algun cas dubtós,

es concedeix visat en condicions molt especials que volen dir "especial" vigilància en el període d'estada en aquell país.

Les organitzacions polítiques i sindicals argentines, a través dels seus asilats en altres països, mantenen un alt nivell de treball per tal de conscienciar els governs més o menys democràtics de tot el món sobre el nivell de patiment i manca de llibertats que sofreix el poble argentí, per la qual cosa segueixen en la postura —no compartida pels partits més esquerranistes— que es vagi al Mundial i aquesta manifestació esportiva serveixi de marc de les seves justes aspiracions a viure en pau i llibertat.

Aquests propers dies, a casa nostra, es preparen molts actes de suport als germans ar-

REPRESSIÓ I FUTBOL =
= FAM I RESISTÈNCIA

Argentina '78

20.000 presos polítics
15.000 desapareguts
5.000 morts

gentins. El nostre deure, i n'hem d'ésser conscients perquè altres ho foren amb nosaltres, és ajudar-los que tinguin força èxit. I quan llegim els resultats futbolístics, sapiguem-hi veure una mica més enllà del nas.

FRANCESC J.
CASTELLANOS

¿ÉS EL POBLE SOVIÈTIC MENOR D'EDAT?

La condemna de Iuri Orlov

Iuri Orlov, de 52 anys, ciutadà soviètic, físic i membre de l'Acadèmia de Ciències d'Armènia, ha estat condemnat el 18 de maig a set anys de treballs forçats i cinc de desterrament a Sibèria per un tribunal de Moscou. L'acusació: "activitats antisoviètiques", haver imprès i distribuït fulls tendents a "afeblir el poder soviètic" que "incitaven a la lluita contra el règim".

Una vegada més, per desgràcia, els comunistes ens veiem obligats a alçar la veu per condemnar una acció del règim soviètic que palesa l'absència de la més elemental llibertat d'expressió. És difícil saber exactament quins foren realment els càrrecs i les proves del judici, entre altres raons perquè fou prohibida l'entrada a la sala als corresponents estrangers. Però n'hi ha prou amb les acusacions del fiscal per comprendre que es tracta d'una condemna brutal per un delictes d'opinió (amb l'agregant de ser Orlov el president del "grup d'Hèlsinki", grup que es proposa de lluitar pel compliment dels acords d'Hèlsinki subscrits pel propi govern soviètic).

Mentre l'Estat soviètic va viure una situació precària, amenaçat per la misèria i l'endarreriment, per l'encerclament imperialista i l'agressió hitleriana, va haver d'aplicar procediments draconians, que li van permetre no sols de sobreviure, sinó d'edificar un ordre social nou, més just.

Però avui no hi ha cap amenaça d'envergadura que justifiqui o excusi la persistència de mesures draconianes i estats d'excepció permanents. Només hi ha una explicació: que l'estat construït en el curs dels anys terribles ha esdevingut un aparell hipertrofiat, gelós dels seus privilegis, que liquida les llibertats dels ciutadans per mantenir concentrats a les seves mans tots els poders.

Sense llibertats polítiques, no hi ha participació individual a la vida pública. I sense participació, sense iniciativa dels ciutadans, només hi pot haver una forma limitada o perversa de socialisme: el "socialisme de caserna"; és a dir, un socialisme on tota la iniciativa la concentren els governants, mantenint els governats sota tutela. "Per combatre la llibertat de premsa", deia el jove Marx (i es podria afegir: i la llibertat en general), "cal defensar la permanent minoria d'edat del gènere humà."

El sistema soviètic podria tenir una influència benèfica molt superior sobre el conjunt dels pobles del món si emprengués la liquidació del despotisme polític que el caracteritza; les seves conquestes admirables en altres terrenys de la vida social brillarien amb un relleu més colpidor. Per això els comunistes catalans, quan alcem la veu dolguts per la violació dels drets civils als països de base socialista, no ho fem només per deixar ben clar que el socialisme a Catalunya i a Espanya el volem ben diferent, sinó també per reivindicar la necessitat de les llibertats culturals i polítiques com a premissa indispensable de la societat sense classes i per redonar vigor al prestigi de l'ideal socialista a tot el món.

JOAQUIM SEMPERE

Confusió a l'ex-Congo Belga

Zaire: massa gendarmes

Els esdeveniments del Zaire (ex-Congo Belga) semblen venir a punt per il·lustrar el nostre comentari de la setmana passada sobre "el jeroglífic africà". A l'hora d'escriure aquestes ratlles, només hi ha una paraula per definir la situació: confusió. Confusió total.

Els fets es poden resumir en poques paraules. Fa uns dies, una columna d'alguns milers d'africans (presumiblement antics membres de la milícia de Katanga, quan aquesta província —avui anomenada Xaba— intentava fer secessió del Congo), militarment ben entrenats i equipats, ocupava una part important de la província de Xaba incloent-hi alguna ciutat important com Kolwezi. Segon capítol: l'exèrcit de Mobutu es retira ràpidament, quasi sense resistència. Tercer capítol: algunes potències occidentals, amb el pretext de protegir les vides dels europeus residents a Xaba, envien tropes expedicionàries (cas de Bèlgica i França) o ajuda tècnica i material al règim de Mobutu

"Per protegir les vides dels europeus", ha dit Giscard

(com ara EEUU i Alemanya Federal). ¿Què hi ha, darrere de tot això? En primer lloc, la inestabilitat crònica de la unitat nacional, tan precària al Zaire com a la majoria de països africans amb conflictes, lligada a unes fronteres traçades pel colonialisme i que no sempre respecten unitats territorials i ètniques coherents. Això, lligat amb els quasi mil milions de dòlars d'inversions que Bèlgica (i altres països occidentals) té al Zaire, sobretot en mines de coure i diamants, explica que Xaba —abans Katanga— tingui una curiosa tendència al desequilibri i al secessionisme.

Segon problema. ¿Qui són els "invasors"? S'anomenen ells mateixos Front d'alliberament nacional congolès i es diu que està compost per antics militars katanguesos. El problema és saber com aquests, que durant els últims deu anys varen aixecar-se repetides vegades sota la inspiració de Txombé (fins i tot quan aquest ja era presoner d'Algèria) han evolucionat políticament. Dit d'una altra manera, avui com avui és difícil saber on s'acaba el "moviment d'alliberament nacional" i on comença la instrumentalització del FANC lligat amb una lluita d'interessos econòmics (miners i altres).

Mobutu, el lligam del qual amb el sistema imperialista no fa l'ombra de cap dubte, ha pres dues iniciatives per contrarestar la ineficàcia del seu exèrcit. Ha denunciat la presència de cubans (cosa sempre eficaç de cara als EEUU) i ha amplificat el perill dels europeus residents a Xaba "en mans dels rebels", a fi de provocar l'expedició de tropes de xoc belgues i franceses. Allò primer no li ha sortit massa bé, perquè el mateix H. Brown, secretari de defensa dels EEUU, ha dit públicament que no es pot confirmar cap presència o lligam de cubans amb els rebels de Xaba. Fidel Castro ha insistit en el mateix sentit, i el president Kaunda de Zàmbia (home moderat) ha declarat, mentre era als EEUU, que "els homes del FANC han transitat molt probablement per zones frontereres de Zàmbia", la qual cosa desqualifica la tesi de la invasió "angoleesa". Però l'altra iniciativa de Mobutu ha tingut més resultats. L'opinió pública belga, traumatitzada pels excessos dels anys 60, ha abonat la iniciativa del govern d'enviar paracaigudistes a Xaba "per protegir les vides dels europeus", i el mateix pretext ha servit a Giscard d'Estaing dins la seva línia d'intervenció militar creixent a qualsevol país africà "amic" que ho demani (i que ja el fa aparèixer, en alguna publicació francesa, sota el nom de "Giscard l'africà"). A l'hora de redactar

Més de dos-cents blancs han perdut la vida al Zaire, després de la intervenció europea en el conflicte.

el present article, és difícil saber quin serà el resultat purament militar del problema. Els militars franco-belgues de segur que recuperaran una part del terreny perdut per Mobutu (la ciutat de Kolwezi i els aeroports sobretot). Encara estan per confirmar (segons els grans diaris i la pròpia TV) les "matances" de blancs —formalment desmentides pels portaveus del FANC a Europa—, i la notícia només ha estat avalada fins ara per l'agència oficial de

premsa del Zaire; el temps permetrà de tenir més dades. Però, fet i fet, incidents com aquest es repetiran al Zaire i arreu, perquè els interessos són molts i els interessats encara més. Africa segueix sent un terreny de caça obert per a antics i vells colonialistes. Tothom sembla tenir mitjans d'intervenció i ningú no se'n priva, però els drets dels pobles, en tot això, on queden?

P. VILA

CREIEM QUE ELS TREBALLADORS, A PESAR DE LA CRISI QUE PATIM, PODEN TAMBÉ PASSAR LES MERESCUDES VACANCES, SENSE QUE HAGIN DE FER GRANS DESPESES.

ON? A LA GARROTXA

- * En un paisatge de muntanya (anomenat la petita Suïssa catalana), sa i meravellós.
- * A la vora d'un riu de molta pesca.
- * Fonts amb aigües inigualables, en indrets frondosos.
- * A tocar dels cims pirenaics i no molt lluny de la platja. Però, per si de cas, també hi ha piscines a menys d'un quilòmetre.
- * Excursions a cor què vols.
- * Ambient familiar i amistós.
- * Preus populars.

HOSTAL VERTISOL

LES PRESES (GIRONA) Tel.: (972) 261117

Escriu o telefoneu abans que les places siguin cobertes.

A PARTIR DE LA SETMANA VINENT

AQUEST ESPAI ESTARÀ DEDICAT

A ANUNCIS PER PARAULES,

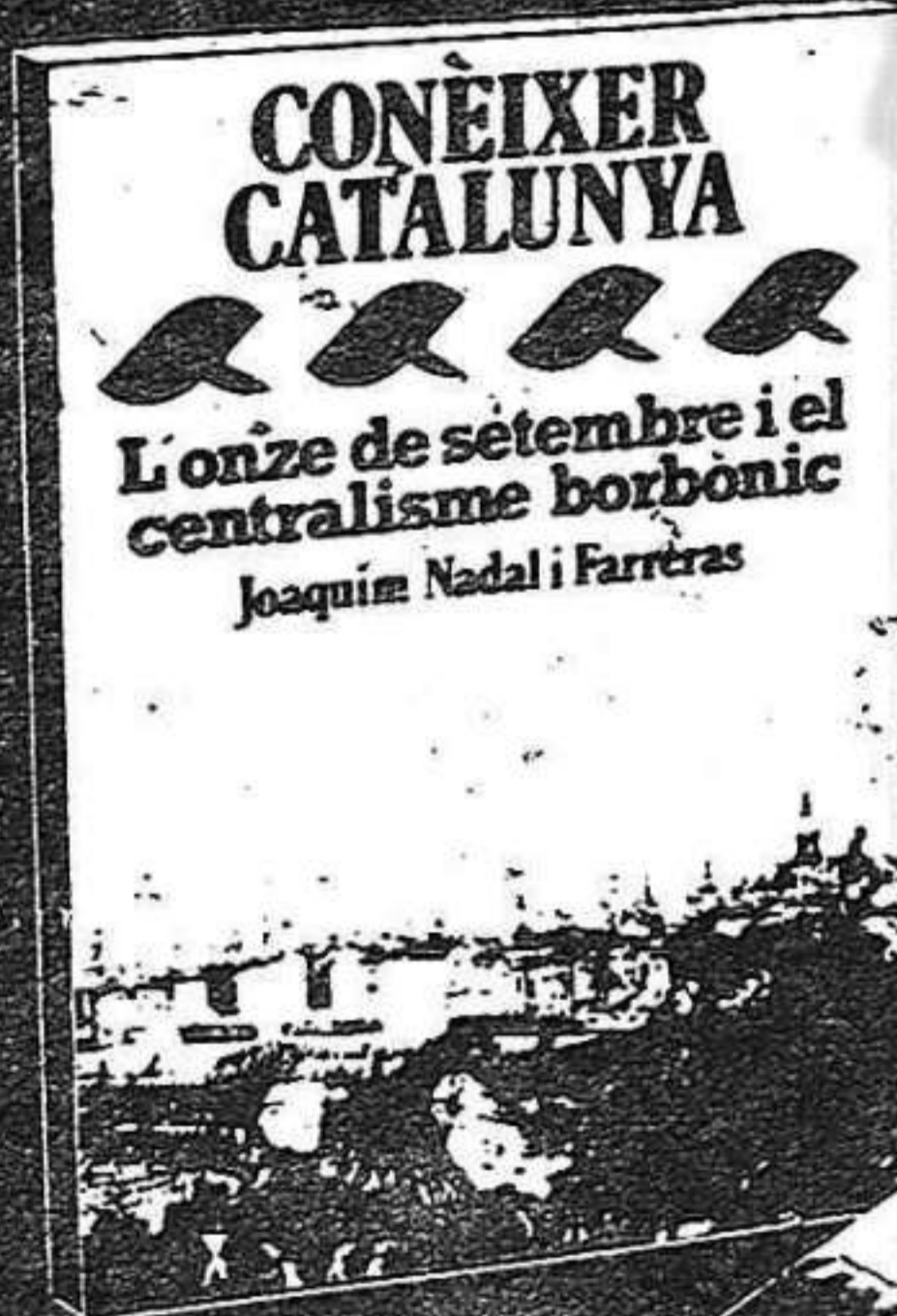
D'OFERTES I DEMANDES

Preu: 16 pessetes per paraula.

Truqueu abans de cada dimarts al 321 21 54

CONÈIXER CATALUNYA

3 PRIMERS TÍTOLS

L'ONZE DE SETEMBRE I EL CENTRALISME BORBÒNIC
Joaquim Nadal i Farreras
Síntesi de divulgació del segle XVIII català

ELS ORIGENS HISTÒRICS
Josep M. Salrach Mercé Avenir
Gestació de Catalunya amb els aspectes polítics, econòmics i socials d'aquest procés

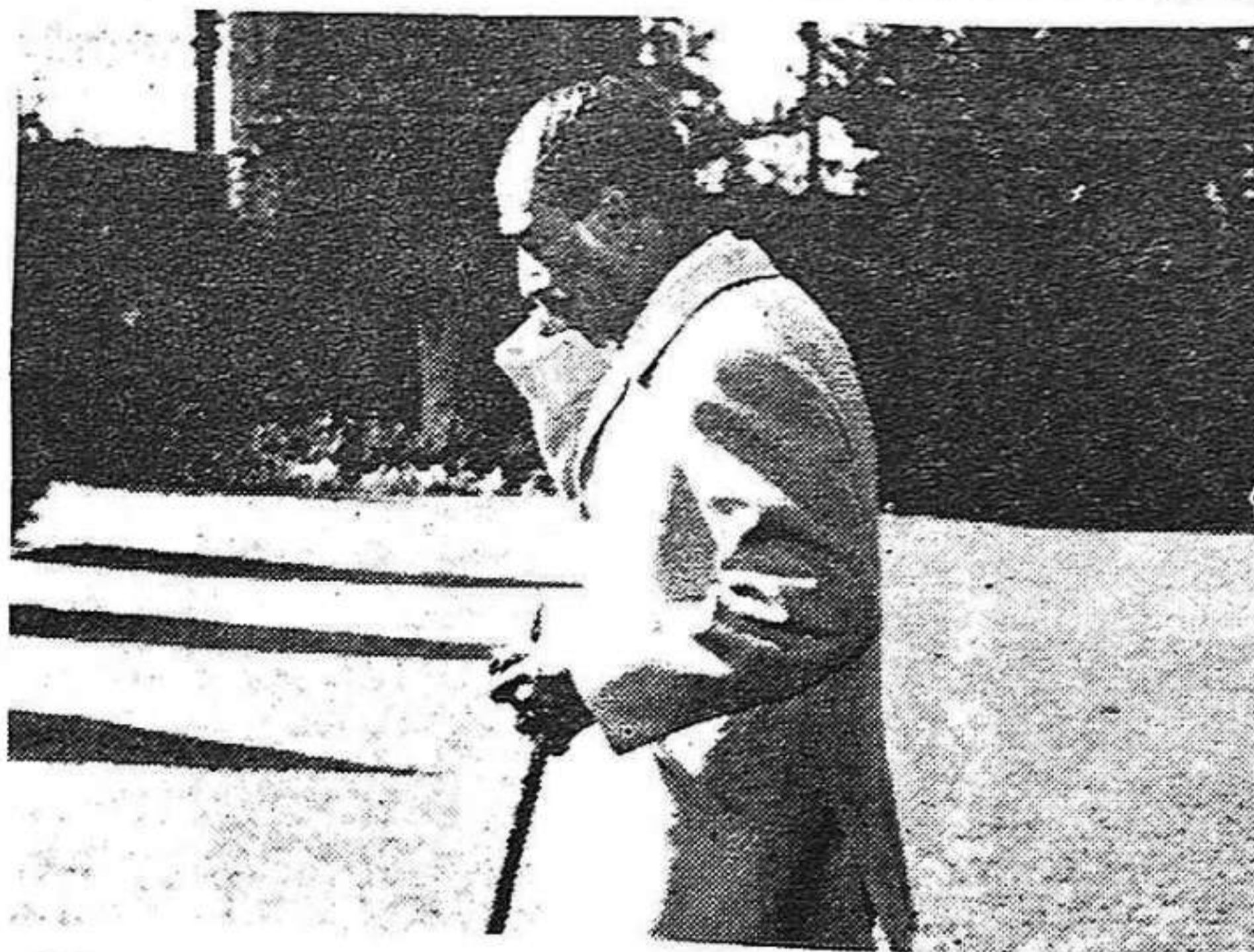
QUI ÉS CATALÀ?
Encarna Roca

Un llibre per assenyalar l'evolució que ha tingut el Dret català

200 ptes

"Des de l'òptica dels jueus d'Israel, hi ha també les quatre guerres guanyades contra els països àrabs"

"Als països àrabs, utilització de la lluita contra Israel com a derivatiu de les tensions socials pròpies" (A la foto, Sadat)

Israel, trenta anys després

Balanç contradictori

En complir-se el 30 aniversari de la fundació de l'Estat d'Israel, és difícil fer-ne un balanç que no sigui contradictori, complex, fet de certeses i de dubtes. Almenys si defugim les fórmules ja fetes que tendeixen a resoldre problemes complicats amb només que quatre paraules.

Comencem pel començament. La fundació de l'Estat d'Israel, el 14 de maig de 1948, fou possible per un vot aclaparadorament majoritari a les Nacions Unides. Sense entrar en detalls, diguem que va tenir el suport de l'URSS i els EEUU, i si tenim en compte l'esclat de la guerra freda i la partició del món en blocs (a la mateixa data), ¿com ens explicarem aquest terreny d'acord entre "els dos grans"? Possiblement succeí així d'entre de la

política generalitzada de crisi de les formes tradicionals de colonialisme. Gran Bretanya va haver d'acceptar la seva retirada de Palestina i ho va fer en les pitjors condicions possibles: deixant dues comunitats, la jueva i la palestina, cara a cara (per bé que fins llavors havien conviscut pacíficament, almenys entre 1900 i 1947) i sense cap estructura política susceptible d'integrar els conflictes latents. Hi ha la II Guerra Mundial, amb la persecució

brutal dels jueus a mans del nazisme —això és notori— i el fet menys conegut que, de tots els grups socials, el jueu fou l'únic que cap país d'Europa no volgué integrar en acabar la guerra. Tot això, junt amb la tradició de persecució i de "pogrom" històricament comprovada a països com Rússia (ja des del segle XVII), Alemanya i Polònia, féu que del 45 al 48 desenes de milers de jueus d'Europa emigrassin cap a Palestina.

Des de l'òptica dels jueus d'Israel, hi ha també les quatre guerres lliurades i guanyades contra els països àrabs voltants (en les tres darreres, el suport de les grans potències a uns i altres no ha fet més que accentuar les dimensions del conflicte) i, des de l'òptica dels països àrabs, hi ha l'obsessió de parar "l'expansionisme sionista" a expenses dels seus propis territoris.

¿I les responsabilitats? Ja n'hem dit unes quantes. Afegim-hi el paper reaccionari de la ideologia sionista, no tant pel que diu sobre el "gran Israel" que va del riu Nil al riu Eufrates, i que s'hauria de fer sobre les costes de milions de persones que no en volen sentir parlar, sinó per la seva fundamentació teocràtica, sectària i amenaçadora per als pobles d'altres creences religioses implantats a la zona d'Orient mitjà. Aquesta ideologia impregna i fonamenta el discurs oficial de l'Estat d'Israel, i cada cop són més els jueus que ho denuncien. Afegim-hi el lligam de l'Estat d'Israel amb el "lobby" financer jueu dels EEUU, verdader grup de pressió imperialista sobre les decisions del govern nordamericà i contra el qual cap president no ha gosat encara pronunciar-se (hi ha més jueus a la ciutat de Nova

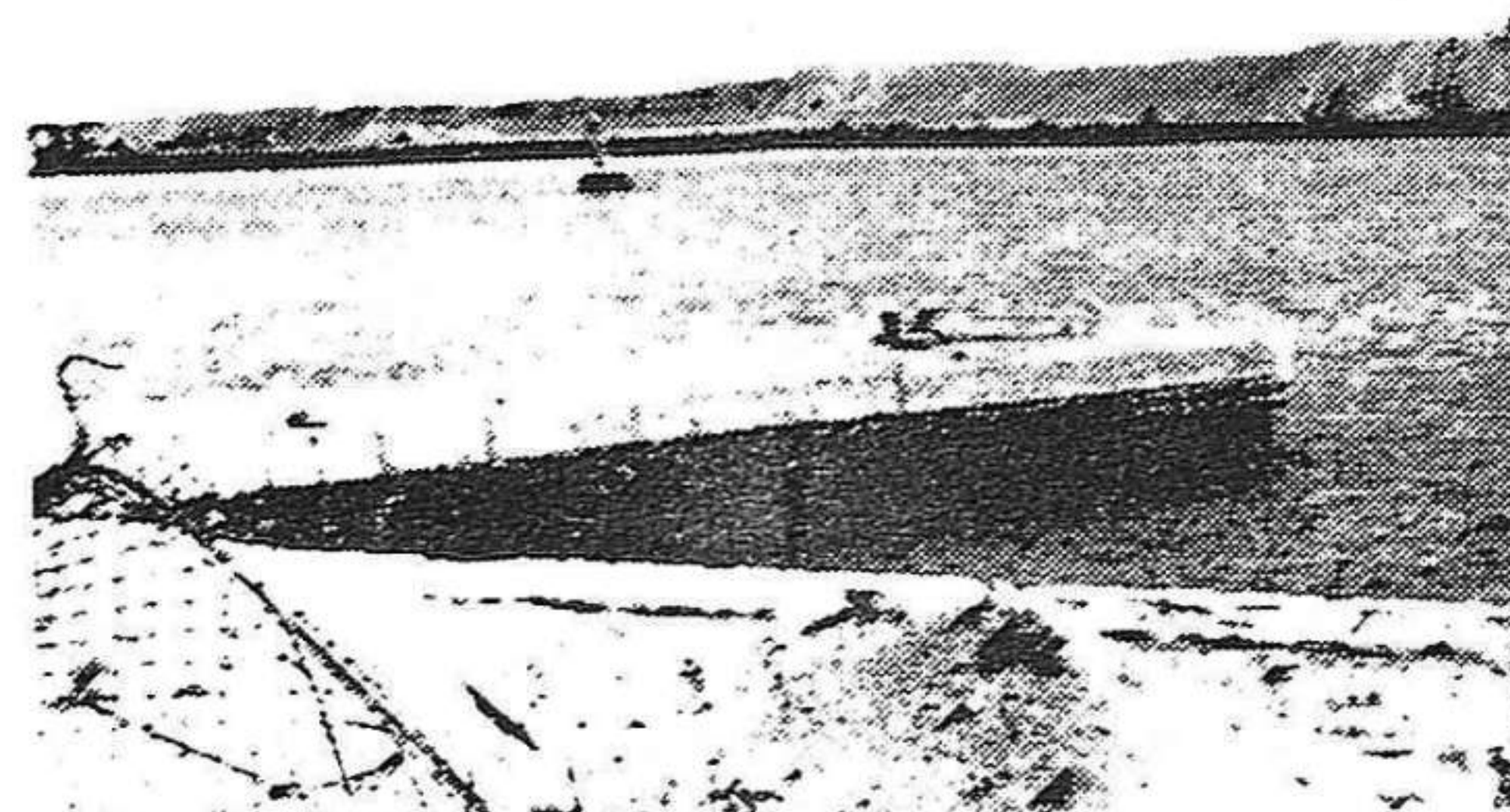
York que a tot Israel...). Afegim-hi també la fractura social dins d'Israel entre jueus Ashkenaze (europeus i americans) i els jueus sefardites (de tipus oriental i semita), que correspon quasi exactament a la divisió —sempre esquemàtica— entre burgesia i proletariat; o la ciutadania de segona classe atorgada a la comunitat àrab resident dins d'Israel, als territoris ocupats.

Als països àrabs, la factura també és llarga: règims feudals o semif feudals, opressió de minories nacionals —els kurds a l'Irak—, règims sense cap tipus de llibertat individual, supervivència de fanatisme religiós, utilització de la lluita contra Israel com a derivatiu de les tensions socials pròpies, de la misèria popular, etcètera.

Hi ha, finalment, els palestins, expulsats de la terra, a qui ningú no demana mai l'opinió. Amb la seva lluita i les seves contradiccions, massacrats amb regularitat a Israel, a Jordània, al Líban. Ciutadans de segona fila als països àrabs "germans". No volen ser "els jueus de ningú", però estan tips de fer de refugiats, i tenen raó.

Israel és una realitat irreversible dins l'escaquer internacional. L'emergència de corrents progressistes en el seu si, la transformació de l'Estat i del país a través de lluites socials i polítiques, l'evident necessitat de no retardar més les negociacions amb el poble palestí i l'OLP, són els factors d'evolució que avui semblen possibles, i que permeten d'excloure "solucions finals" i altres maximalismes que a ningú no beneficiarien. Dos pobles, Israel i Palestina, tan fets per entendre's i avui, encara, tan separats.

P.V.

El canal de Sues, un dels vells punts de fricció.

GGGGGGGGGG

grijalbo

LA GUERRA CIVIL ESPAÑOLA (2 vols.).

Hugh Thomas

LOS CONGRESOS OBREROS INTERNACIONALES, Siglos XIX y XX.

A. del Rosal

FASCISMO Y MILITARISMO. Sergio Vilar

EL MARXISMO ITALIANO DE LOS AÑOS SESENTA.

Badaloni Petruccioli

ACTUALIDAD DEL PENSAMIENTO POLITICO DE GRAMSCI.

Ins. Gramsci

INVESTIGACIONES SOBRE LA HISTORIA DEL MARXISMO, I y II.

Valentino Gerratana

PROBLEMAS DEL MARXISMO CONTEMPORANEO.

Walton & Gamble

LA ACUMULACION DEL CAPITAL.

Rosa Luxemburg

ENSAYO MARXISTA HISTORIA DE ESPAÑA.

Fedor Ganz

CRITICA

ESPAÑA REPUBLICA DE TRABAJADORES.

Iliá Ehrenburg

LA REPUBLICA ESPAÑOLA Y LA GUERRA CIVIL.

Gabriel Jackson

TRAYECTORIA. Memorias de un militar republicano.

Antonio Cerdón.

KARL MARX: SU VIDA Y SUS IDEAS.

David McLellan

"EUROCOMUNISMO" Y ESTADO.

Santiago Carrillo

DOBLE ESPLENDOR.

Constancia de la Mora

EL COMPROMISO HISTORICO.

A. Gramsci y otros

MEMORIAS POLITICAS Y DE GUERRA.

Manuel Azaña

PADRE PADRONE. La educación de un pastor.

Gavino Ledda

ALGO DE MI VIDA:

Luis Corvalán

grijalbo comercial s.a.

Deu y Mata, 98. Barcelona - 29
Telf. 322 37 53 (5 líneas)

GGGGGGGGGG

La Festa de Gavà: un míting passat per aigua

L'estand de TREBALL i de MUNDO OBRERO, un dels més visitats

Trenta mil persones a "La Tortuga Ligera"

Gavà: una festa en un pantà

Gràcies a l'èxit de la convocatòria de l'any anterior —la primera festa que celebrava el PSUC després de ser legalitzat—, la festa dels banys "La Tortuga Ligera" era esperada, i així ho confirmà la forta entrada de gent que, tot i que plovia, es va registrar durant el matí de diumenge passat. L'organització del PSUC al Baix Llobregat havia treballat dur i aconseguí que el recinte, enguany, tingués més presències i uns serveis més variats.

A la festa del Baix, en la present ocasió, es podia torear un vedellet —més aviat el vedellet era qui es capejava uns "manolitos" que a tot estirar eren "manolitos"—, es podia menjar xoriço de Burgos regat amb vi de Moriles, tallarines de la desembocadura del Llobregat (???), cargols picants, "callos" i, naturalment, els clàssics tubets de plàstic anomenats salsitxes de Frankfurt.

TREBALL i MUNDO OBRERO tenien, sense cap dubte, un dels millors estands de la festa, gràcies a l'acurat muntatge que els mi-

litants del PSUC de la zona van dedicar a la parada, on va ser-hi, en diferents moments, Gregori López Raimundo, que signa llibres, premsa, informes del Comitè Central, carnets, gorres i fins i tot una octavilla.

L'organització d'Art i Cultura va estar tot el dia recollint signatures demanant l'amnistia per als Joglars. Val a dir que les firmes estampades varen ser ben nombroses.

Un altre dels punts més visitats —no sabem si perquè estava cobert i "llovía, llovía" o per l'interès del programa— era el recinte on es reproduïen en video-cassette els passatges més significatius del IX Congrés del PCE.

El que va poder lluir menys va ser l'espectacle. La insistent pluja va retardar i variar programacions. Amb tot, van cantar Ramon Muntaner, Manuel Gerena, Tita Parra i Quico Pi de la Serra. També hi eren els de l'Orques-

tra Plateria, però tot va ser començar a parlar el Secretari General del PSUC i esclatà el temporal. És a dir, es va aigualir la festa una vegada més.

L'anecdota, com sempre en aquests casos, és rica, però el resumirem en alguns fets. S'havia fet córrer que la Joventut Comunista vendria "merda", és a dir taquets d'hasxis "para el porro de la señora y el porro del caballero". Però, no, no era cert. Tanmateix, la Joventut Comunista no podia defugir el seu històric paper en la conscienciació col·lectiva del desori: el seu òrgan "Jovent" era anunciat pels venedors ambulants com l'únic diari que no està controlat per la direcció del PSUC. En un altre ordre de coses, es deia que Ramon Tamames havia participat al maraton de Madrid amb vistes a la seva candidatura a l'alcaldia de la "Villa". Segons les mateixes fonts ben informades i dignes de tot crèdit, Tamames aniria seguit d'un cotxe on duia la roba, es canviaria i sortiria cap a l'aeroport en direcció a Barcelona.

Un ciutadà preocupat pels animals sense DNI es va queixar contundentment davant Francesc Baltasar, responsable del Baix, pel sacrifici a què era sotmès el vedellet. L'Òscar Colom, naturista, va ser vist en bicicleta anant cap a Barcelona sota una pluja infernal a una hora que ens permet afirmar que no havia ni intentat escoltar el míting. I és que l'home és un conseqüent ecologista.

Val a dir, un cop esmentades les anècdotes més importants —perdó, hi falta que a López Raimundo li varen fer posar un adhesiu de les feministes per circular davant de la seva parada amb impunitat—, que, malgrat la pluja, l'assistència fou considerable i que l'esforç desplegat pel PSUC del Baix Llobregat va ser important i molt racionalment tractat.

La Festa acabà, com queda dit, amb aigua. Una festa que havia començat amb un cóctel molotov dels ultres que, afortunadament, gairebé no va fer ni flama.

A. B.

"La Generalitat encara no és democràtica"

"Guti": "Mullar-nos el cul amb responsabilitats de govern"

La pluja, que feia algunes hores que havia desaparegut, va tornar a caure insistentment pocs minuts després que comencés el míting de la Festa. En aquesta situació, els parlaments van prendre un to d'urgència. Malgrat això, els dirigents de PSUC i del PCE van dir coses importants.

LA GENERALITAT: UNA TORTUGA

El secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez, que va començar amb una referència a la pluja —"Aquesta aigua que cau és una resposta a la nostra reivindicació que no volem que ens treguin l'aigua del Baix amb el desviament del Llobregat"—

va parlar de la Generalitat: "Ja que estem avui a la 'Tortuga Ligera', vull parlar-vos també d'una tortuga que no camina tant com el PSUC. Vull parlar-vos de la Generalitat, aquesta Generalitat que tenim aturada i que hem de fer canviar. Una Generalitat en la qual ens corresponsabilitzem, però que no és encara una Generalitat democràtica, escollida pels nos-

tres vots i fruit de la voluntat directa del poble de Catalunya, amb un president que hàgim elegit nosaltres".

"El Guti" va entrar després en el segon gran tema polític dels darrers dies: les eleccions a Astúries i Alacant, i es va felicitar de l'èxit dels comunistes espanyols.

En rebutjar un paraigua per tal que no es mullés, "El Guti" va dir: "No, gràcies. Ara ens hem de mullar tots (...) Els comunistes estem diposats a mullar-nos el cul amb les responsabilitats de govern".

ALTERNATIVA DE PODER... SOCIALDEMÒCRATA

Ramon Tamames, que va ser presentat com el futur alcalde de Madrid, va subratllar també el resultat del PCE a Alacant i Astúries: "El PCE ha estat l'únic partit que ha augmentat els seus vots en nombre absolut, malgrat l'abstencionisme, perquè pels comunistes no existeix l'abstencionisme".

Tamames criticà indirectament els socialistes: "Nosaltres no juguem a una alternativa de poder que no pot arribar mai; nosaltres estem per una política de concentració democràtica per construir avui la democràcia i demà el socialisme". I "tenim una sola estratègia: dir sempre la veritat, parlar en nom del poble i no dependre de cap Internacional socialdemòcrata ni de Washington ni de París". Respecte a les eleccions municipals, a les quals el dirigent comunista ja ha començat a dedicar-se de ple, remarcarà la seva importància per acabar amb els cacics i les "alcaldades": "Necessitem per això vuit mil parlaments, un per cada un dels municipis espanyols".

Tamames: "Vuit mil parlaments, un per cada un dels municipis espanyols" (Fotos: Jordi Morera)

NOU PRESIDENT A LA GENERALITAT

El president del PSUC, Gregori López Raimundo, féu un breu repàs del que s'havia assolit i el que encara mancava des que s'havia celebrat la primera Festa del Baix. Sobre la Generalitat, López Raimundo digué amb èmfasi: "A Catalunya haurem d'elaborar l'Estatut que el poble vol i haurem d'elegir un Parlament català i un nou president de la Generalitat".

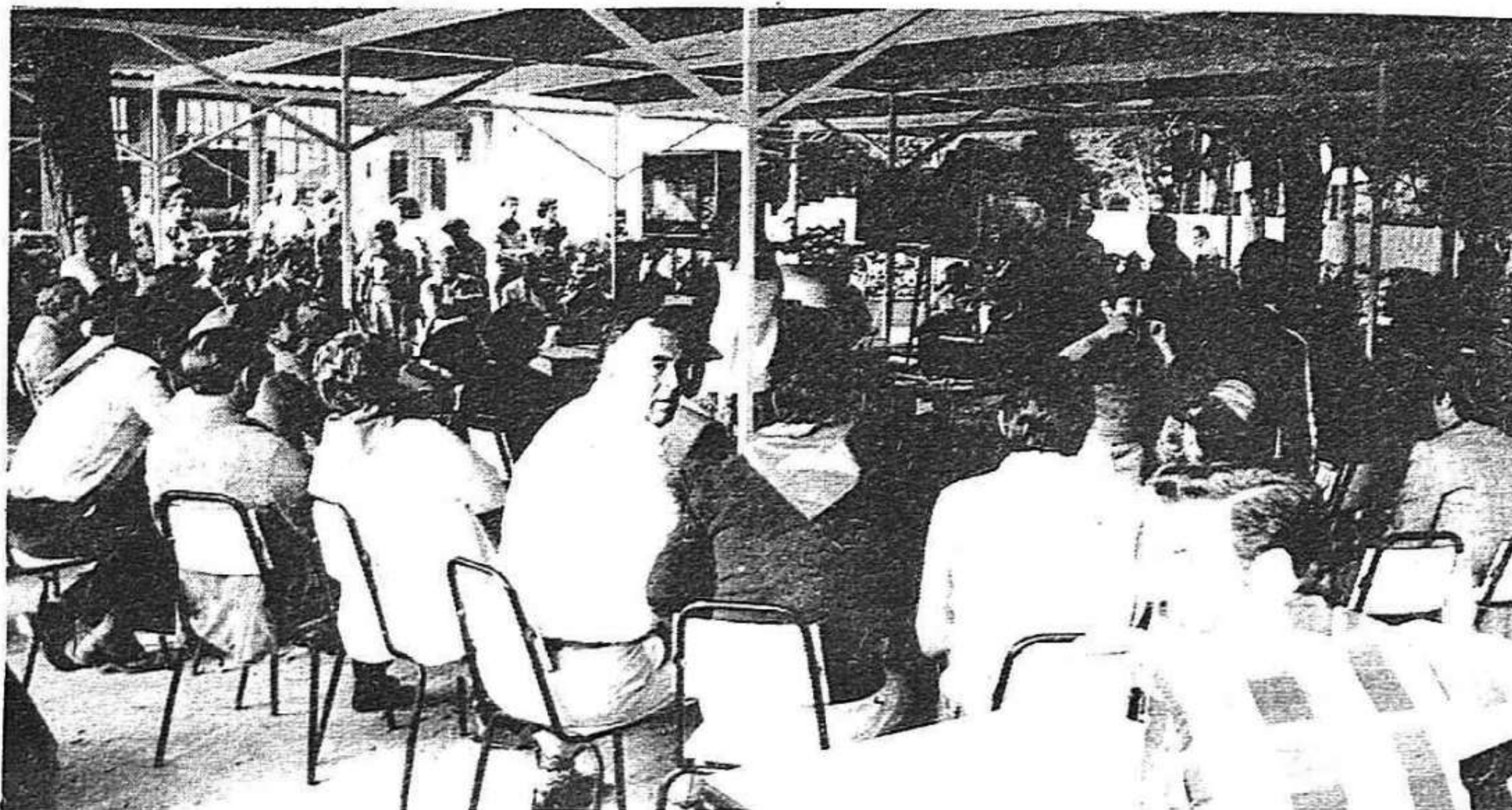
Solé-Tura parlà de la Constitució i de la llei d'Acció Sindical de la qual afirmà "que no podem dir que vagi bé". Respecte a la Constitució, va ser més optimista: "no estem aconseguint tot el que voldríem, però globalment és acceptable. En definitiva, és una Constitució que està responant a la situació del país i a les forces en presència". I va fer una crida

a la mobilització, ja que "s'ha d'aconseguir que els temes del dret de vaga, el dret a la sindicació i la lluita contra el locaut es converteixin en un gran assumpte per al país i per als treballadors, i que aquests compreguin que el que es discuteix al Parlament és una qüestió que els pertoca directíssimament, i que no es pot resoldre només entre els murs de les Corts. Són fonamentals les preses de posició col·lectives".

I va acabar el Candel: "L'any passat vaig presentar-me aquí un mica astutament. Estava buscant els vostres vots. Avui no. Avui estic aquí perquè em dona la gana. De tot cor amb vosaltres."

Quan marxàvem, després de l'emotiva adhesió del Partit Comunista Xilè, tornava a fer calor. La pluja va parar. El sol tornava a espetegar.

ALBERT PRESAS

Milers de persones van desfilar per l'estand on s'oferia, en video, el IX Congrés del PCE.